

ช่วงเวลาว่างโรย

ผิดพลาด

เป็นสิ่งเดียวที่ฮามานนึกขึ้นได้ในขณะนั้น ในการสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ก็มีบ้างที่ผิดพลาด แต่ก็ยังห่างจากคำว่าผิดพลาดในขณะนี้ ให้เปรียบเทียบนี้กับภาพก็ได้ เหมือนกับว่า ได้สร้างสุดยอดสิ่งประดิษฐ์ขึ้นมา แต่กลับถูกเศษขยะชิ้นเล็กๆ ลงไปอุดตันจนทำให้มันพังขณะเริ่มเดินเครื่อง

ทว่าก็ไม่ได้ตรงตามนั้นเสียทีเดียว เพราะถ้าเป็นเศษขยะ ก็ยังสามารถระบุลงไปได้ว่ามันเป็นคือเศษขยะ แต่ที่อยู่ตรงหน้านั้น เป็นอะไรที่ฮามานเองไม่สามารถระบุชี้ชัดลงไปได้ว่ามันเป็นคืออะไร บางสิ่งบางอย่างที่เขาไม่รู้จัก และไม่เคยรับรู้การมีตัวตนมาก่อน

ผู้ที่กลับมาจากความตาย ผู้ที่มีพลังของนักท่องเวลา และผู้ที่สามารถลบล้างพลังของเขาได้

“มี...” ฮามานเกือบหลุดปากเรียกใช้ภูิก้าแห่งการรังสรรค์ออกมาอีกครั้ง เพื่อไปข้อข้องใจว่าเซโรห์หยุดพลังของภูิก้าได้จริงหรือไม่ แต่กลางสังหรณ์ร้องเตือนว่ามันอันตรายที่จะลองเสี่ยง จึงเพียงแค่อ้าปากค้างไว้และจ้องเหม็ง ราวกับตรงหน้ามีศัตรูเพียงแค่คนเดียว ซึ่งจริงๆ ก็ไม่ผิดนัก ถ้าใช้ภูิก้าแห่งการรังสรรค์ได้ ต่อให้ทุกคนรวมพลังกัน ฮามานก็เอาชนะได้อย่างสบาย เพราะมันเป็นคือชุดคำสั่ง

สร้างปรากฏการณ์แบบครอบจักรวาล ซึ่งทำได้ตั้งแต่เรื่องปกติทั่วไปจนถึงเรื่องที่ไม่มีความเป็นไปได้ ต่อให้เป็นเรื่องที่ขัดต่อกฎใดๆ ก็ตาม มันก็จะเกิดขึ้นตามคำสั่ง ถึงจะมีข้อเสียที่มันจะสับสนคำสั่งให้เองตามเหตุการณ์ในช่วงเวลานั้นๆ แต่ก็ถือว่าเป็นพลังที่แหกทุกกฎเกณฑ์ เป็นพลังที่อยู่เหนือพลังใดๆ ทว่า...มันก็ยังมีสิ่งที่แหกคอกเสียยิ่งกว่าออกมา

กว่าจะรู้ตัว ฮาแมนก็เลือกทำในสิ่งที่ทุกคนแม้แต่ตัวเองยังต้องแปลกใจคือการหลบหนีศัตรูตรงหน้า โดยไม่แม้แต่จะคิดใช้พลังของเอควิตรอน ที่สร้างความได้เปรียบในเวลาแบบนี้ขึ้นมาได้

“อย่าหนีนะเพ้ย!” ไทโรทำท่าจะตามฮาแมน ที่ก้าวถอยหลังแล้วหายวับไปพร้อมกับเอควิตรอน แต่ไอ้ไอ้ X คำว่าไหลห่ามไว้

“อย่าตาม แบบนี้ละดีแล้ว”

ถึงแม้จะไม่ได้อธิบายเหตุผล แต่ไทโรก็เข้าใจได้ด้วยตัวเองเหมือนเช่นคนอื่นๆ ครั้งนี้ทุกคนรอดมาได้แบบโชคช่วย ซึ่งถ้าไม่มีเซโร่พวกเขาคงตายไปหมดแล้ว งานนี้ต่างฝ่ายเลยต้องการเวลาในการตั้งหลักใหม่

“...”

เซโร่ไม่ได้เป็นกังวลเรื่องฮาแมนหลบหนีไป เพียงแค่เงยหน้าขึ้นไปมองบนฟ้า โพรงสีดำตรงรอยแตกบนท้องฟ้ามันกำลังจะปิดลงแล้ว

“มีอะไรหรือเซโร่?” มายาสั่งเกตเห็นเซโร่ที่ชักสีหน้าขึ้นมาเลยถามออกไป และกลายเป็นเรียกความสนใจของทุกคนให้หันมามองด้วย

“บอกไว้เลยน่าจะดีกว่า คือ...ตอนนี้ใช้โควตาซูปชีวิตไปครบแล้ว ยังไงก็พยายามอย่าตายกันอีกละกันครับ”

เซโร่ยิ้มแห้งๆ และบอกราวกับเป็นเรื่องปกติ ถึงจะเป็นเรื่องที่น่าตกใจ แต่ทุกคนก็พอจะคาดเดาได้ เพราะมันไม่น่าจะมีพลังอะไรที่สะกดกสบายขนาดนั้นอยู่แล้ว

“รูที่เห็นข้างบนนั้นเป็นทางเชื่อมต่อกับโลกหลังความตายนะ トラบิเดที่มันยังเปิดอยู่ ฉันก็จะเรียกวิญญาณให้กลับมาได้อยู่หรอก แต่การทำแบบนี้มัน...”

“ผิดธรรมชาติ และจะทำให้สมดุลทิศทางนั้นพังทลายสิ้น” ไทโรอธิบาย ส่วนที่เหลือได้อย่างถูกต้อง จนเซโรต้องพยักหน้ารับ

“อืม แถมถึงจะตายไปแค่แป็บเดียวก็เถอะ แต่มันก็ส่งผลลบพอสมควรเลย เพราะมันไม่แนะนำให้ตายบ่อยๆ หรอกนะ”

บรรดาคนที่เสียชีวิตไปก่อนหน้านี้เข้าใจสิ่งที่เซโรบอกได้ในทันที เพราะขณะที่ตายไป มันเหมือนกับส่วนหนึ่งของวิญญาณได้เสียหายไปด้วย ถึงเซโรไม่บอก พวกเขาก็ไม่แน่ใจว่าจะหนีความตายอีกครั้งโดยที่วิญญาณไม่แตกสลายได้หรือเปล่า

“ก็อยากจะถามเรื่องที่ทำให้โมนายถึงใช้พลังจากโลกหลังความตายได้อยู่หรอก แต่ปัญหาเยอะจนไม่มีเวลาให้มาถามแล้วละ”

ไทโรบอกกลางเสียงหน้าขึ้นไป ซึ่งตอนนี้โลกกำลังโดนฝูงไวเวิร์นล้อมไว้อยู่ ถ้าเวทมนตร์ลวงตาของมายาคลายออกเมื่อไรก็เท่ากับปิดประตูแพ้ได้เลย

“แล้วฮามานนี่ตกลงมันยังงัยกันแน่ เล่นคีนซีพีได้เองทันทีแถมไม่ใช้พลังของเอคิวตรอนด้วย” วาเลโอราชี้ประเด็นขึ้นมา ซึ่งไวเวิร์นเองก็ต้องส่ายหน้า เพราะแม้แต่เขาเองก็ไม่รู้

“เซโร แล้วที่หยุดพลังของฮามานได้ตะกั่มัน...ฟิลเธอ?” มายาที่ไม่ได้ร่วมวงถกเถียงด้วยหันมาถามเซโรต่อ

“อ่า...ใช่ แต่ว่าก็ไม่ได้ดึงพลังของทางนั้นให้กลายเป็นศูนย์หรอกนะ ทำได้แค่รบกวนให้พลังไม่เสถียรเท่านั้น ก่อนจะใช้ได้จริงอีกครั้งก็ แต่จะได้ผลทุกครั้งหรือเปล่า อันนี้ไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร”

เซโรไม่อยากพูดไปตรงๆ ว่า ‘ตะกั่มันฟลุก’ เพราะถ้าเมื่อครู่ไม่สำเร็จ มายาเองก็คงต้องตายไปด้วยเหมือนกัน ถึงเซโรจะสำรองแผนไว้ด้วยการเตรียมซุบชีวิตอยู่แล้วก็เถอะ

ถึงจะออกจากปากเซโรว่าไม่แน่ใจ แต่มายาเชื่อว่า เ่านี้ก็ปิดผนึกไม่ตายอย่างหนึ่งของฮามานได้แล้ว ที่เหลือก็แค่ไขความลับเรื่องฆ่าไม่ตายก็พอ ระหว่างนั้นเองก็มีการติดต่อกันมาจากรอซินแคร์เรียกทุกคนกลับไปออริเซย์

พอทุกคนมาถึงห้องประชุมภายในยานอารีเชียก็ต้องพากันตกใจ เพราะที่เห็นอยู่ในห้องคือนิมฟ์ที่นั่งเสียดอาบ โดยมีพวกเทพหลายคนกำลังพยายามถ้ายพลังให้ ดวงตาที่สามบนหน้าผากของเธอถูกควักออกไป จนตอนนี้ต้องใช้ดวงตาปกติที่ไม่เคยลืมตาขึ้นมาก่อน

“ไปโดนอะไรมาเนี่ย!” ไทโรตรงเข้าไปถาม แต่นิมฟ์หัวเราะแห้งๆ พลังชูลองนี้ขึ้นขึ้นมาอย่างอารมณ์ดี

“ความภาคภูมิใจในการสอตุ๋นสุดเห็นนะ”

“...” พอได้ฟังที่นิมฟ์พูด ทุกคนก็พร้อมใจกันส่งสายตาดูเธอไปให้

“คุๆ รู้แล้วละว่า ฮาแมนคินซีฟได้ยังไง” เธอไม่สนใจและยึดคอบอกอย่างภูมิใจ

ก่อนที่ทุกคนจะยิงคำถามใส่ โรชินแคร์ก็เข้ามาในห้องพร้อมกับลูกน้องที่ยกบางอย่างเข้ามาด้วย มันเป็นแบบจำลองที่เพิ่งหล่อเสร็จหมาดๆ ลักษณะเป็นเหมือนเครื่องจักรที่ฐานเป็นรูปดอกบัว ด้านบนมีสวดลายวิจิตรตระการตา ซึ่งไม่เข้ากับพวกท่อโลหะและสายไฟที่รวมอยู่ด้วย ไม่มีใครดูออกว่ามันเป็นเครื่องแบบไหนกันแน่

“สิ่งนี้เรียกว่า อนันต์จินตภาพ จัดว่าเป็นอาวุธเทพก็คงได้ละมั้ง” นิมฟ์บอกให้ฟัง และถ้าพูดปากเปล่าคงไม่เข้าใจกัน เธอเลยวานให้โรชินแคร์สร้างแบบจำลองให้ทุกคนเห็น เพื่อที่จะได้จํารูปลักษณะมันได้

“ไอ้เน้หรือที่ทำให้ฮาแมนคินซีฟได้” ไทโรถามขึ้นมา แต่นิมฟ์ส่ายหน้า

“ไม่ใช่คินซีฟตามความหมายจริงๆ ของมันนะ แต่ว่าสิ่งนี้...โงกกว่านั้นอีก”

“หา! โงกกว่าอมตะหรือ?” ทุกคนถึงกับตะลึง

“อมตะเนี่ย เอาเข้าจริงก็เชื่อว่าจะไม่ได้นี้ อย่างเช่น ซินฮะ นายนะโดนคำ-สาปอมตะสินะ นั่นขอถามคนในห้องนี้ มีใครเชื่อว่าตัวเองสามารถฆ่าซินฮะได้บ้าง”

นิมฟ์ถามอะไรแปลกๆ ออกมา เล่นเอาซินฮะยืนหน้าซีดเหมือนจะเป็นลม แถมคนที่ยกมือขึ้นตอบคำถามนั้นก็มีเกินกว่าครึ่งของคนที่อยู่ในห้องเสียอีก

“ก็แบบนั้นแหละ ต่อให้อมตะก็ฆ่าได้ถ้ารู้วิธี แต่นั่นจินตภาพนะ...ทำให้

ผู้ที่ไม่ใช่ทางถูกฆ่า ต่อให้สมัคร”

“...”

คราวนี้ทุกคนนั่งเงียบกันไป ในอีกความหมายหนึ่ง ซึ่งไม่ดีเอาหลายๆ

“หลักการทำงานของมันก็คือ ทันทีที่ฮามานโดนฆ่า ไม่ว่าจะด้วยอะไรก็ตาม พรึบตานั้น อนันต์จินตภาพก็จะทำงาน โดยการสร้างรูปแบบที่ใช้หักล้างสิ่งที่เกิดขึ้นได้ แบบที่ต่อให้บิดเบือนความเป็นจริงของจักรวาล มันก็จะเกิดขึ้น”

“หมายถึงว่า ถ้าใช้ดาบตัดหัวฮามาน เครื่องที่วาก็จะทำให้กลายเป็นว่าไม่เคยโดนตัดหัวมาก่อนหรือ” เซโรถามขึ้นด้วยความที่ยังไม่ค่อยเข้าใจ

“ไม่เชิง เพราะตอนที่พวกเธอฆ่าฮามานไป ยังจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ใช่ไหมล่ะ แปลว่ามันไม่ได้ถูกตัดแปลงที่เหตุการณ์ตอนฆ่า แต่เป็นการดัดแปลงความตายของฮามานมากกว่า เหมือนกับการไม่ยอมรับความตายทุกรูปแบบเสมือนกลายเป็นเรื่องพื้นฐาน แบบที่พระอาทิตย์จะขึ้นทางทิศตะวันออก สรุปลก็คือฮามานเป็นสิ่งที่ไม่อยู่ในกรอบที่ความตายจะเอาไปใช้อ้างอิงได้แล้ว”

“โง่งจริงๆ ด้วยแฮะ ต่อให้หาสารพัดวิธีฆ่าได้ แต่สุดท้ายความตายก็ไม่เคยถือว่าเกิดขึ้นล่ะ”

ไทโรทำหน้าที่คิดหนัก แต่ในห้องกลับยังมีคนยิ้มระรื่นได้อยู่

“อะไรกัน ไม่เห็นจะโง่งอะไรนี่ ก็แค่ทำลายเครื่องไปก็จบแล้ว” พ็อกพูดแบบสบายๆ อย่างเช่นทุกที แต่มุมมองแบบพวกมั่งง่ายของเขา บางครั้งก็สร้างแนวทางที่คาดไม่ถึงขึ้นมา

“จะว่าไปก็จริงแฮะ” ไทโรพยักหน้ารับความคิดนั้นทันที

“ที่เรียกทุกคนมาก็เพราะเหตุผลนี้แหละ เราจะดำเนินการโดยยึดเอาการทำลายอนันต์จินตภาพเป็นอย่างแรก”

โรซินแคร์ถึงจะยังไม่รู้ว่าต้องทำอะไร แต่ชัดเจนแล้วว่า ถ้าไม่ทำลายอนันต์จินตภาพ ก็ทำอะไรฮามานไม่ได้

“ว่าแต่...ฮามานซ่อนมันไว้ที่ไหนหรือ คงไม่ได้พกไปไหนมาไหนด้วยอยู่แล้วใช่ไหม?”

เซโร่ถามตรงประเด็น จนนิมฟ์ที่ยึดมาตลอดเปลี่ยนสีหน้าอย่างฉับพลัน ก่อนจะค่อยๆ ซึ้นนิ้วขึ้นไปด้านบน

“มะ มันถูกซ่อนไว้ที่หนึ่งในดาวที่สามานเรียกออกกมาคะ แอ้มแค่ฟังเนตร แอบดู ยังโดนตรวจจับได้และโดนโจมตีสวนกลับระยะไกล จนเกือบไม่รอดแน่ะ” นิมฟ์เลื่อนมือมาแตะตาที่สามของตัวเองที่โดนทำลายไปแล้ว

“ก็ให้คิดซะว่า มีตัวโหดๆ ฝ้าอยู่ด้วยละกัน” วาเลโอร่าถอนหายใจกลาง สรุปรูปร่างออกมา

“เดี๋ยวลี! ลืมอะไรกันไปหรือเปล่า ข้างบนนั้นนะ พี่น้องเจ้าหรืออยู่เพียบเลยนะ” ไทโรซึ้นนิ้วไปที่ไวเวิร์น

“ก็บอกว่าไม่ใช่ล่ะ!” ไวเวิร์นรีบหันมาตวาดใส่ แต่ก็ไม่มีใครสนใจ

“ถ้าแค่ฝ้าไปคงทำได้ละมั้ง” เซโร่ออกความเห็น ก่อนจะเสริมคำอธิบายออกมา

“อารีเซียถูกออกแบบมาให้ใช้ในอวกาศเป็นหลักอยู่แล้ว แอ้มเกิดเข้าตาจน ขึ้นมาจริงๆ ก็ปล่อยริเฟอริใส่พวกนั้นซะเลย”

แต่ความคิดของเซโร่ถูกวาเลโอร่าร้องค้านทันที

“จะบ้าเหรอ! ขึ้นให้ริเฟอริออกมา มันจะได้วิบัติกว่าเดิมนะสิ”

“ไม่ๆ ถ้าเป็นในอวกาศละเหมาะเลย” ทว่าเป็นโรซึ้นแคร์ที่เห็นด้วย

“ในสภาพแวดล้อมแบบนั้น การเติบโตและการเคลื่อนไหวของริเฟอริจะมีขีดจำกัดอยู่ แอ้มพนันกลับได้ง่ายด้วย”

“...แอบศึกษาไว้จริงๆ ด้วยสินะ”

เซโร่ลังหรณใจว่าโรซึ้นแคร์รู้เรื่องริเฟอริดี มาตั้งแต่เห็นองค์จักรพรรดิใช้ชิ้นส่วนของริเฟอริออกมาตอนทำสงครามกันแล้ว

“ก็คิดหน่อย ส่วนที่เอาชิ้นส่วนมันมาศึกษาได้ยังไง ก็นะ...ถ้ามีเงินมันก็ทำได้ทุกอย่างแหละ”

โรซึ้นแคร์หันมาแหยะยิ้มให้ แต่เซโร่ไม่ได้แสดงท่าทีหวาดกลัวแบบเมื่อก่อน เลยทำเอาโรซึ้นแคร์ออกอาการแข็งไปเหมือนกัน

“ถ้าจะใช้วิธีฝ่าไปจริงๆ ข้าก็ช่วยได้นะ” คิวชาน่าปรากฏตัวออกมาด้านหลังของไทโร ทุกคนเข้าใจความหมายทันที เพราะถ้าทางกระจกคิวชาน่าไว้รอบอารีเซีย แล้วพุ่งฝ่าไปตรงๆ ก็ต้องผ่านไปได้อยู่แล้ว แต่เซโรกับไทโรส่ายหน้าพร้อมกัน

“ไม่ได้หรอก ขึ้นไปกันหมดก็ทำให้ฮามานเคลื่อนไหวสะตวงกะสิ มันอาจใช้จังหวะนั้นลอบโจมตีพวกเรา หรือทำลายเวทมนตร์ลวงตาของมายา และทำลายโลกชะก่อนพวกเราจะทำสำเร็จ”

ไทโรไม่อยากจะบอกว่าตัวเองต้องการจะอยู่ที่นี้เพื่อสู้กับเอคิวตรอน เพราะดูจะเป็นเรื่องส่วนตัวมากเกินไป ถึงจะมีเรื่องความเหมาะสม เนื่องจากเขาเตรียมวิธีรับมือกับเอคิวตรอนไว้แล้วก็ตามที

“อ้อ เรื่องนั้นผมเองก็ขออาสาอยู่ที่นี้เพื่อถ่วงเวลาฮามานเอาไว้เอง” เซโรกลับเป็นคนที่ถูกตอบมาตรงๆ แทน

“เดี๋ยวสิ! ถ้าแกไม่ไปด้วย แล้วยานลำนั้นมันจะเคลื่อนไหวได้ยังไง” ซินชะทักขึ้นก่อนใคร

“ไม่มีปัญหา แค่ออกคำสั่งล่องหน้าไว้ก็ใช้ได้แล้ว แถมยังมีระบบควบคุมอัตโนมัติอีก”

“แบบนี้ก็ได้ ถึงจะไม่อยากแบ่งกำลังพลที่มีน้อยอยู่แล้ว ออกเป็นสามส่วนก็เถอะ” โรชินแคร์ถอนใจ ก่อนจะยอมผ่อนปรนให้

“เรื่องกำลังคน ขอแค่สองคนนี้ก็พอแล้ว”

เซโรเดินไปแตะไหล่มายากับก็เซราเพียงสองคน เล่นเอาคนที่เหลือพากันแปลกใจไปตามๆ กัน

“ตะ เดี่ยวสิ ฉันเองก็จะอยู่ด้วย” เซนะรีบยกมือขึ้นสุดตัว แต่โดนเซโรส่ายหน้าห้ามไว้

“เซนะนะไปกับทางนู่นเถอะ เพราะที่อนันต์จินตภาพน่าจะมีการป้องกันโดยวางตัวผู้คุ้มกันระดับสูงไว้ พลังในการโจมตีของเซนะเลยสำคัญที่สุด”

เซโรให้เหตุผลจนเซนะยอมเงยไป แต่ถึงอย่างนั้นบางคนก็ยังสงสัยใน

ตัวเล็กของเซโรอยู่ดี เพราะทั้งมายาและกิเซรา ถ้านับพลังด้านการรุกแล้วแทบเป็นศูนย์เลยก็เดี๋ย แต่ดูเหมือนจะมีคนที่เข้าใจความคิดของเซโรอยู่

“เข้าใจละ เลือกคนที่มีพลังป้องกันตัวสูงไว้ลึนะ”

คนที่พูดตั้งมำออกมากลับเป็นฟาซา เพราะเขาเคยสู้กับกิเซรามามากแล้ว เลยรู้ว่า Mimic ของกิเซราใช้งานได้หลายแบบ รวมถึงใช้ในการป้องกันตัวเองได้เป็นอย่างดี ส่วนมายาไม่ต้องพูดถึง ขนาดดยุยังออกปากมาแล้วว่า ตัวเองไม่มีทางโจมตีถูกตัวมายาได้แน่ๆ และที่ผ่านมามา เธอก็เป็นคนที่เผชิญหน้ากับฮามานได้นานที่สุดด้วย

“ก็นะ...แค่ถ่วงเวลานี้” เซโรพยักหน้ารับ

พอทางเซโรลงตัวแล้ว คราวนี้เลยหันไปทางไทโรบ้าง เพราะคิดว่าจะอย่างไร คนที่นำทีมรับมือเอคิวดรอนก็ต้องเป็นเขาอยู่แล้ว แต่ไทโรมีท่าที่ลึกลับ เพราะที่แรกเขาคิดจะจับคู่กับพ็อก ทว่าสถานการณ์ตอนนี้ ให้พ็อกไปกับทีมบุกทำลาย อนันต์จินตภาพน่าจะเหมาะสมที่สุด

“ทางนี้สองคนก็พอ” คนที่ตอบก็คือไอ้โม่ X ซึ่งทุกคนกลับยอมรับได้ง่ายกว่ากรณีของเซโรเสียอีก

“...” ไทโรกลับเป็นคนที่มีมองหน้าไอ้โม่ X แบบไม่เห็นด้วยเท่าไร แต่ก็ไม่เอ่ยปากค้านอะไร

“อะไร เกิดปอดแตกขึ้นมาหรือไง?” ไอ้โม่ X หันมาถามแบบกวนๆ ใส่ไทโร

“เหอะ ข้าคนเดียวก็พอแล้ว” ถึงจะพูดแบบนี้ แต่ไทโรก็ไม่ได้มั่นใจเต็มร้อย

“ทำเป็นพูดดีไป ถ้าฉันไม่อยู่ด้วยคงไม่มั่นใจลึนะ” พ็อกอ่านไทโรออก จนเจ้าตัวทำท่าโมโหเป็นการกลบเกลื่อน

“ไม่ได้อะไรทั้งนั้นแหละ! พวกแกนะไม่ต้องห่วงทางนี้หรอก” ไทโรตะโกนว่าพร้อมกับสะบัดหน้าเดินออกไปจากห้อง โดยมีไอ้โม่ X เดินตามออกไปด้วย

หลังจากนั้นทุกคนก็เริ่มวางแผนการบุกกัน ก่อนจะให้เซโรกำหนดเส้นทางการบินของอารีเซียไว้ ขั้นตอนการดำเนินการนั้นเป็นไปอย่างรวดเร็วที่สุด

ด้วยเวลาไม่ถึงชั่วโมง ยานอาร์เซียก็เริ่มออกเดินทางแล้ว

ที่เหลืออยู่บนโลกตอนนี้เลยมีเพียงแค่นี้ของไทโรกับของเซโรเท่านั้น

“นั่นข้าจะไปตัดกรอเอคิวตรอนละนะ” ไทโรบอกพร้อมเดินแยกตัวออกไป

แต่เซโรร้องทักไว้ก่อน

“ไทโร”

“อะไร?”

“...อย่าตายนะ”

“ฮะๆๆ แกก็เป็นห่วงข้าด้วยหรอเนี่ย”

“เอ่อ...เปล่าหรอก ที่เตือนเพราะว่าที่โลกหลังความตายนะ มีคนรอลุ้นแกอยู่เพียบเลย”

ไทโรหน้าซีดทันตาเห็น แต่บรรยากาศกลับดูผ่อนคลายลง

“ฮะ ฮ่าๆ ตายไม่ได้เด็ดขาด ยิ่งงั้นข้าก็จะไม่ตายเด็ดขาด”

พอรู้ว่าตายแล้วต้องเจออะไร ไทโรก็ฮึดสู้ขึ้นมาทันตาเห็น ทว่าเจ้าตัวก็ดูเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้

“เฮ้! เซโร หรือว่าแก...กลายเป็นผู้ปกครองโลกแห่งความตายไปแล้ว”

ไทโรคิดขึ้นมาได้ตั้งแต่ตอนที่เซโรคืนชีพให้ทุกคนแล้ว แต่ไม่มีจิ้งหะพุดออกไป แถมการยิงคำถามใส่แบบนี้ คนที่มีการตอบสนองอย่างมากกลับไม่ใช่เซโร แต่เป็นมายาแทน เธอตัวลั่นขึ้นมาทันที

“...” เซโรไม่ตอบ แต่การไม่ตอบของเขาก็ถือเป็นคำตอบได้เช่นกัน ไทโรไม่ได้คาดคิดอะไรต่อ เพียงแคื่อยิ้มอย่างกวนๆ และแยกตัวไปพร้อมกับไอ้โม่ง X

พวกเซโรเองก็ย้ายตำแหน่งขึ้นมาปักหลักกันบนหาดฟ้าของปราสาทเทียมฟ้า เพราะวงจรวทลวงตาของมายาใช้ที่นี่เป็นที่ซ่อน

“ก็เซโร จากนั้นไปคงเป็นศึกยึดยึด เตรียมสภาพร่างกายให้พร้อมไว้วันนะ”

พอเซโรบอก ก็เซโรก็รับคำอย่างแข็งขันราวกับรับคำสั่ง และนั่งลงกินอาหารอย่างจริงจังเกินเหตุ

“เซโร คือว่า...” ระหว่างรอฮามาโนไพล์ออกมา มายาหาโอกาสทักขึ้นมาอย่าง

ลำบากใจ

“อ่า...ไม่ต้องห่วงหรอก เดี่ยวถ้าฮามานโพล้อออกมา ฉันจะเป็นคนออกไปสู้เอง ส่วนหมายากับก็เซร่าก็ทำตามแผนนั้นแหละ” เซโรบอกอย่างสบายๆ ไม่กังวลเลยสักนิด ถึงแม้จะเป็นศึกที่เดิมพันทุกอย่างเอาไว้

“ไม่ใช่...” มายาเอ่ยเสียงเบาลง จนกลายเป็นเสียงกระซิบไปแล้ว

“แต่ไฟตายอย่างแกรนอัลเทมาก็ใช้ได้ครั้งเดียวด้วย เลยต้องเก็บไว้ใช้หลังจากทุกคนจัดการกับอนันต์จินตภาพแล้วละนะ” เซโรยังพูดไปเรื่อยเปื่อยโดยไม่ได้สังเกตท่าทางผิดปกติของมายา

“เซโรฟังก่อน ฉันมีเรื่องที่จะต้องบอกกับเธอ ขอโทษนะ...คือว่าฉัน”

มายาราวกับรวบรวมความกล้าได้แล้ว จึงพูดออกมาอย่างชัดเจนกระทั่งเซโรหันหน้ามาฟังเธอได้ ทว่ากลับเป็นเซโรที่ซึ่งพูดสิ่งที่มายาตั้งใจจะบอกออกมาเสียก่อน

“อืม เธอนะ...ไม่ใช่มายาสีนะ”

ก็เซร่ากำลังเคี้ยวเนื้อตากแห้งอยู่ แต่สายตาและประสาทสัมผัสทั้งหมด ยังพุ่งไปทางเซโร ตอนนั้นคนที่คุยอยู่กับเซโรไม่ใช่มายา ร่างนั้นถูกแยกออกเป็นสองส่วน ซึ่งร่างทั้งสองนั้นดูด้วยตาที่รู้ว่ามันเป็นเทพแน่ๆ หนึ่งในนั้นคือมายา ส่วนอีกหนึ่งคือ...

“ว่าแล้วเซียว ต้องเป็นเธอ...แอนนา” เซโรยิ้มทักแบบไม่ได้ประหลาดใจแต่อย่างใด คนที่ประหลาดใจกลับเป็นแอนนาเสียเอง

“ทำไม่รู้ว่าเป็นฉัน!”

“ก็นะ...ที่โลกหลังความตาย ฉันหาเธอไม่เจออะสิ” เซโรเกาแก้มแบบเขินเล็กน้อย

“ว่าแล้วเซียว...พอเป็นราชาโลกนั้นแล้ว เธอคงรู้เรื่องนี้แน่ๆ” แอนนาเป็นฝ่ายถอนหายใจ ก่อนจะก้มหัวลงให้กับเซโร

“ขอโทษนะ ที่หลอกเธอมาตลอดเลย!”

“ทางนี้ต่างหากที่ต้องขอโทษ ฉันน่าจะรู้ตัวเร็วกว่านี้แท้ๆ อีกอย่างที่เขา
ทำไปก็เพื่อฉันใช่ไหมล่ะ”

เซโรเข้าใจเหตุผลที่แอนนาปลอมเป็นมาเป็นอย่างดี และเขาก็นึกขอบคุณ
ในเรื่องนั้นมากกว่ากล่าวโทษอะไร

“เอ่อ...คือ...ฉัน”

มายาที่ยืนอยู่ข้างๆ แอนนาก็ทำตัวไม่ถูกขึ้นมาทันที ดูบุคลิกจะลึกลึกลับ
จนต่างไปเป็นคนละคน

“อ่า เธอไม่ใช่มายา...ที่ฉันรู้จักสินะ คงมาจากโลกคู่ขนานใช่ไหม ยินดีที่ได้
รู้จักนะ” เซโรยื่นมือออกไปหาอีกฝ่ายอย่างเป็นมิตร

“อู๊ย! โดนอ่านออกหมดเลย” มายาก็มหันหลังแล้วก็ยื่นมือออกมาสัมผัส
กับเซโร

“ฮะๆ ว่าไงดีล่ะ ฉันเองก็เคยเจอตัวเองที่มาจากโลกคู่ขนานอื่นมาแล้วนะ
เลยพอจะเข้าใจได้อยู่”

จากนั้นแอนนาจึงเริ่มอธิบายเรื่องทั้งหมดให้ฟัง สรุปแบบคร่าวๆ ก็คือ หลัง
จากที่เธอตายไปแล้ว ก็ได้คิวซาน่าช่วยรักษาดวงวิญญาณไว้ แต่เธอมีพลังไม่พอ
จะกลายเป็นเทพได้ และยังมีห่วงอยู่บนโลกมากจนไม่อาจไปที่โลกหลังความตาย
ได้เหมือนกัน

ช่วงนั้นเองที่มายาซึ่งมาจากโลกคู่ขนานได้ปรากฏตัวขึ้น เรื่องราวของอีก
โลกคู่ขนานที่มายาจากมานั้นเลวร้ายมาก เธอได้ต่อสู้จนถึงที่สุดในฐานะเทพผู้สร้าง
ซึ่งในโลกนั้นศัตรูของเธอคือโลกที่ถูกฮามานควบคุม ถึงจะชนะมาได้แต่ผลที่ตาม
มาคือ โลกใบนั้นไม่หลงเหลือสิ่งใดอีก แคมไม่มีพลังเหลือพอจะสร้างโลกใหม่ขึ้น
มาได้ เธอที่อยู่ตามลำพังจึงตัดสินใจข้ามมิติมา

แต่การข้ามมิติมาทำให้พลังของเธอหมดลง จนคงสภาพของเทพไว้ต่อไป
ไม่ได้ คิวซาน่าที่ไปเจออยากได้ข้อมูลจากเธอ เลยเสนอให้ร่วมร่างกับวิญญาณของ
แอนนา ซึ่งจะทำให้ทั้งสองฝ่ายได้ผลลัพธ์ที่ตัวเองต้องการ โดยที่แอนนากลาย
สภาพเป็นเทพอย่างสมบูรณ์ ส่วนมายาก็จะรักษาสภาพความเป็นเทพของตัวเอง

ไว้ได้

พอกลายเป็นเทพแล้ว แอนนา ก็ได้ทำตามสิ่งที่ตัวเองต้องการมาโดยตลอด คือกลับมาช่วยเซโร่ มายาเองที่ไม่มีเป้าหมายอะไรก็ตกลงยอมช่วยด้วยอีกแรง โดยให้ยืมรูปลักษณ์และพลังของตัวเองมาใช้ เหตุผลที่แอนนาใช้ร่างของมายานั้น เพราะเป็นสิ่งที่เดียวที่จะรักษาแผลใจของเซโร่ได้ แผลจากการสูญเสียมายาไปของ เซโร่นั้นกว้างและฝังแน่น ยิ่งตอนเสียมีอาไป ทำให้แผลฉีกกว้างขึ้นกว่าเดิม จึงจำเป็นต้องรักษาให้ได้

“วันที่พยายามตีตัวออกห่าง เพราะไม่สะดวกใจหรือ?” เซโร่รู้สึกมาก่อนหน้านี้แล้วว่า มายาวางตัวห่างเหินกับเขาแบบแปลกๆ ไม่เชิงไม่ใส่ใจ แต่พยายามเว้นระยะมากกว่า

“ปะ เปล่า!” แอนนาเริ่มเป็นฝ่ายอีกอักแทน

“ถ้าอยู่ใกล้เกินไป จะรู้สึกผิดกับมายาตัวจริงนะ แอเม...กลัวเธอจับผิดด้วย”

ถึงแอนนาจะพยายามแสดงให้เหมือนมายาแค่ไหน ก็ไม่มีทางเหมือนตัวจริงได้ ยิ่งมายาจากโลกคู่ขนานนิสัยต่างจากมายาที่โลกนี้ลิบลับเลยด้วย

“รู้ไหม การวางตัวว่าเหมือนตัวเองฉลาดและใจเย็นอยู่ตลอดเวลา เห็น้อยใจสุดๆ เลยละ” แอนนาลอบถนหนายใจอีกเชือก

“มายาเองก็บอกมาแบบนี้เหมือนกัน ฮะๆ” เซโร่เห็นท่าทีของแอนนาแล้ว ก็อดหัวเราะไม่ได้

“เอ๋!? มายาบอกมา นายเจอเธอแล้วหรือ ที่ไหน!” แอนนาหลุดปากถามออกไป ก่อนจะนึกได้ว่าไม่ควรถามเลย

“ตอนที่ฉันโดนผู้ลึกลับฆ่าที่โลกหลังความตาย คนที่ช่วยฉันไว้ก็คือมายา”

เซโร่ตอบแบบไม่ตะขิดตะขวงใจแต่อย่างไร แอเมพอเห็นสีหน้าประหลาดใจของแอนนาตอนนี้ ยิ่งทำให้เซโร่ได้ใจขึ้นมา

“อะไรกัน! แม้แต่เธอก็มีเรื่องที่ไม่รู้เหมือนกันนี่”

“ก็แน่ละ พลังของฉันมีขีดจำกัดเหมือนกันนะ ว่าไปแล้ว...ตอนนั้นฉันซ็อกจนทำอะไรไม่ถูกไปเลยนะ ถอดใจไปแล้ว ร้องไห้ด้วยอะ อีก...ใช่แล้ว เอาน้ำตา

ฉันคืนมานะ!” แอนนาพุ่งเข้ามาทาบใส่เซโรทันที แล้วไม่รู้ทำไมมายาถึงเข้ามาผสมโรงด้วย

“ขอโทษๆ! ตอนนั้นประมาทไป ฉันผิดเองแหละ”

เซโรรับขอโทษเป็นการใหญ่ แต่พอเห็นท่าทางที่สมกับเป็นแอนนาแล้ว ก็รู้สึกโล่งใจแบบแปลกๆ เหมือนความรู้สึกสมัยเป็นเด็กได้ย้อนกลับคืนมาอีกครั้ง

“ยกโทษให้ก็ได้ แต่ต้องเล่ามาให้หมดเลยว่า ตอนนั้นเกิดอะไรขึ้นบ้าง” แอนนายืนคำขาด ทำให้เซโรจำใจนั่งลงและเล่าย้อนไปตอนที่เขาเจอผู้ลี้ภัย

ความสามารถของผู้ลี้ภัยผู้คิดไปจากสมมติฐานทั้งหมดที่คิดกันไว้ พลังของมันไม่ได้ทำให้ใครตายหรืออก แต่เป็นการชำระล้างดวงวิญญาณ เพื่อให้การมีตัวตนที่ผ่านมามีผลออกไป ดวงวิญญาณที่ผ่านการชำระล้างแล้ว ก็จะกลายเป็นวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะไปถือกำเนิดขึ้นมาใหม่อีกครั้งบนโลก

การชำระล้างที่ว่าของผู้ลี้ภัย ก็คือการสัมผัสตัวอีกฝ่ายแล้วดูดสิ่งเจือปนทั้งหมดในวิญญาณออกไป ซึ่งเป็นขั้นตอนที่เกิดขึ้นเร็วมากและไม่มีเวลาให้เตรียมใจหรือปฏิเสธได้ ถือว่าผู้ที่ผ่านประตูเข้ามาประสอจะออกไปจากโลกหลังความตายด้วยการเกิดใหม่แล้ว

การชำระล้างทำให้ร่างเนื้อในโลกนี้ของเซโรสลายไป เพื่อป้องกันไม่ให้กลับมาสิงในร่างเดิมได้ เป็นกระบวนการของทางโลกหลังความตายอย่างหนึ่ง ระหว่างที่กำลังจะกลายเป็นวิญญาณบริสุทธิ์นั้น มือหนึ่งก็ยื่นมาดึงเขาขึ้นมาจากส่วนลึกของโลกหลังความตาย คนที่ดึงเขาขึ้นมาไม่ใช่ใครอื่น มายาตัวจริงนั่นเอง

และไม่ใช่แค่มายาคนเดียว แต่คนที่ยืนอยู่ข้างๆ เธอยังมีบิล โทริ กระทั่งองค์จักรพรรดิ และอีกหลายคนที่ยืนหน้าจากการที่เคยร่วมรบหรือต่อสู้ด้วยกันมาก่อน

“มาขัดจังหวะตอนกำลังจะไปสบาย โกรธหรือเปล่า?”

มายายิ้มถามเซโรที่กำลังมึนๆ อยู่ “ไม่รู้ว่ามีนเพราะปรับตัวตามเหตุการณ์ไม่ทัน หรือมีนเพราะเกือบจะถูกลบการมีตัวตนไป ที่แน่ๆ ความทรงจำมันขาดๆ หายๆ ไม่ปะติดปะต่อกันสักเท่าไร

ถึงสมมงจะยังตามเรื่องราวไม่ทัน แต่ร่างกายก็ตอบสนองไปก่อนแล้ว เขาตรงเข้าไปกอดมายาไวรารวกับกลัวเธอจะหายไป ระหว่างที่ยังมีแรงได้ตบอะไรไม่ได้ มายาก็ค่อยๆ บ้อนข้อมูลให้กับเขา ทั้งความสามารถของผู้ลึกลับ และตัวตนของเธอ...มายาที่เสียชีวิตเพราะถูกเฮอร์สฆ่า

ส่วนที่เธอและคนอื่นๆ มาที่นี่ได้อย่างไร อันนี้ต้องบอกว่าเป็นผลงานของการ์ตทั้งหมด เพราะพอเธอตายลงและมาที่นี่ก็ไม่ได้อยู่เฉย ทำการรวบรวมคนจากข้อมูลที่มีทั้งหมด รวมถึงข้อมูลที่ได้เพิ่มจากที่นี่ รวมคนที่เกลียดและอยากช่วยเหลือเอาไว้ด้วยกัน

ที่ไทโรบอกว่ ‘โลกหลังความตายกว้างใหญ่ไร้ขอบเขต’ ก็ไม่ผิดเสียทีเดียว แต่การ์ตก็มีวิธีที่จะใช้ตามหาคนได้ เป็นอานิสงส์จากวิชาเซียนของเธอเอง

ถึงแม้เธอจะไม่รู้ว่าเซโรมาทำอะไรที่นี่ แต่เพราะเครือข่ายที่สร้างไว้ ทำให้รู้ทันทีว่ามีคนที่รู้จักตายลงมา แถมพอรู้ว่าเซโรก็เดาได้ทันทีว่า ไม่ได้ตายมาเพราะเหตุผลทั่วไปแน่ จึงรีบให้พวกมายาตามเขามา ยิ่งในกรณีแบบนี้ การยึดติดคนตายซึ่งเป็นข้อห้ามของโลกนี้ กลับส่งผลดีและช่วยชีวิตของเซโรเอาไว้ เพราะการยึดติดต่อคนตายนี้เองที่ทำให้เซโรยังคงตัวตนไว้ได้อยู่

พอตั้งสติได้แล้ว เซโรก็เล่าเรื่องของตนเองให้ทุกคนฟัง แน่ใจว่าเขาโดนรุมด่าจนหูชาและโดนเปลี่ยนชื่อจาก เซโร เป็น เซ็ง อย่างถาวรไปแล้ว

“มาเสี่ยงตายโดยไม่มีข้อมูลอะไรเลย แถมคิดว่าจะแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้หมด มีแต่คนโง่เท่านั้นแหละที่คิดแบบนี้” การ์ตได้กล่าวเอาไว้

“ทั้งๆ ที่ตัวเองก็มีประสบการณ์เสี่ยงตายมาก่อน แต่ก็ยังทำพลาดซ้ำแล้วซ้ำอีก เป็นคนโง่อย่างไม่ต้องสงสัยเลย” มายาได้กล่าวเอาไว้

“จากนี้ไปข้าขอมอบนาม เหนือฟ้าใต้หล้าข้างที่สุด ให้แก่เจ้า” องค์จักรพรรดิให้ฉายาใหม่มาด้วย

“จากนี้ไปต้องเรียก เซ็ง ลินะ” ทุกคนพยักหน้ารับอย่างพร้อมเพรียง

หลังจากรุมด่ากันจนพอใจแล้วก็กลับเข้าเรื่องกันได้สักที แต่ถึงจะระดมความคิดกันอย่างไร ก็ติดปัญหาใหญ่ๆ อยู่หลายอย่าง เช่น ร่างของเซโรโดนลบ

ไปแล้ว เพราะฉะนั้นเขาจึงกลับไม่ได้ อีกอย่างคือ เขาไม่อาจผ่านผู้ลี้ลับไปได้
แน่นอน งานนี้มีตบแต่งด้านจริงๆ

“ทำใจแล้วอยู่ที่นี้ด้วยกันเถอะ” การ์ตสรุปตัดจบตื้อๆ

“ไม่เอา!” เซโรรีบตะโกนค้านทันที

“ซี เรื่องมากจัง” การ์ตเดาะลิ้นอย่างรำคาญ แต่เซโรไม่ได้ถือสา เพราะเรื่อง
โดนประชดประชันก็เจอมาเยอะแล้ว

“เซโร เอ่อ...เซโร เธอบอกว่าผู้รัฐสรรพลิงเคยผ่านผู้ลี้ลับได้สินะ พอรู้ใหม่ว่า
ใช้วิธีไหน” มายาช่วยคิดด้วยอีกคน และความเห็นของเธอก็ชี้ให้เห็นทางได้ดี
ทีเดียว

“ไม่ได้อธิบายรายละเอียดไว้ด้วยสิ...” เซโรนึกทบทวนคำพูดของผู้รัฐสรรพ
ลิ่งอีกรอบและอีกหลายๆ รอบ จนเริ่มมีบางอย่างแทรกซึมเข้ามาในความคิด

เซโรทำหน้าที่เหมือนนี้ก็จะไร้อื่นมาได้ แต่ก็เปลี่ยนสีหน้าไปอย่างรวดเร็ว
เพราะไม่มั่นใจว่าที่คิดจะถูกต่องไหม โดยเฉพาะตอนที่โดนเปลี่ยนชื่อเป็นเซโร
เสียจนเขาหมดความเชื่อมั่นไปเลย แต่พออธิบายสิ่งที่คิดขึ้นได้ออกมา การ์ตก็เป็น
คนแรกที่ทำตาโตด้วยความประหลาดใจ

“ไม่แน่...ไม่สิ! เพราะแบบนี้แน่ๆ”

การ์ตพยักหน้า ก่อนจะหันไปมองมายาเพื่อให้ยืนยันด้วยอีกคน ซึ่งเธอก็
พยักหน้ารับ

“ดูเหมือนว่า การรอดจากผู้ลี้ลับจะมีแค่พลังของเซียนเท่านั้น”

มายาหันไปบอกกับเซโร เพราะสิ่งที่ผู้รัฐสรรพลิงต่างจากเซโร นอกจากร่าง
ออลตุลแล้วก็เป็นพลังเซียนนั่นเอง และจากที่รู้ เซียนนั้นมีคุณสมบัติในการ
คงตัวตนเองไว้ ต่างจากมนุษย์และสิ่งอื่นๆ โดยสิ้นเชิง และมันต่างจากตอนที่
การ์ตถูกสังหาร เพราะพลังที่ใช้ลบเธอไป เป็นการลบจิตและดวงวิญญาณไปใน
ครั้งเดียว ส่วนของผู้ลี้ลับไม่ใช้การลบ แต่เป็นการปกวิญญานให้บริสุทธิ์ ถ้าเป็น
วิญญานเซียนที่มีความบริสุทธิ์อยู่แล้ว ผลมันก็น่าจะ...

“ต้องลอง”

การต้อยขึ้นพร้อมกับตั้งท่าจะโดดลงไปบนพื้นน้ำ ที่เป็นทางเข้าไปสู่ส่วนลึกของโลกหลังความตาย แต่เซโรริบร้องห้ามไว้ เพราะถ้าพลาดขึ้นมาเธอมีหวังไปเกิดใหม่แน่

“ไม่เห็นเป็นไรนี่ เกิดใหม่ก็ไม่เลวนะ” การต้อยมอบแบบไม่ใส่ใจก่อนจะกระโดดตูมลงไปเลย เร็วจนไม่มีใครคว้าตัวเธอทัน

หลังจากการต้อหายไปกว่าสิบนาที เธอก็โผล่กลับขึ้นมาที่เดิม ด้วยสีหน้าไม่สู้ดีเอามากๆ

“ขอเถอะ... ให้เป็นครั้งเดียวในชีวิตก็พอ” มาถึงก็บ่นอุบและทิ้งตัวนั่งอย่างหมดแรง

“กลับมาแบบนี้ได้ก็แปลว่า...” มายาไม่สนที่การต้อบ่น แต่มองเห็นผลลัพธ์ที่น่าพอใจ

“ใช่ ถ้าเป็นเซียนแล้ว ก็จะรอดผ่านผู้ลึงสู่ไปได้ แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่ได้รับผลกระทบเลยนะ เอาเป็นว่าทรมานเหมือนตายอีกรอบเลยละ ไม่สิ คงตายไปอีกรอบแล้วแน่ๆ แต่เพราะพลังเซียนเลยคืนชีพขึ้นมาได้เอง เฮ้อ... น่ากลัวจริงๆ!” การต้อบอกกลางกอดตัวเองที่ยังตัวลั่นอยู่

“นั่นก็มีสองตัวเลือกคือ ให้คุณการต้อเข้าไปเอาอัลเทมามาแทน หรือจะฝึกเซโรริให้เป็นเซียน”

มายาสรุปวิธีการออกมาทันที แต่การต้อส่ายหน้าปฏิเสธ

“ทางเดียวต่างหาก เพราะฉันไม่เข้าไปอีกเด็ดขาด แถมถึงได้มาก็เากลับไปที่โลกเดิมไม่ได้ด้วย เพราะฉันตายไปแล้วนะ” การต้อชี้ให้เห็นจุดอ่อนในแผนแรก แต่เซโรริขัดขึ้นมาทันที

“เอ่อ...ถ้าเรื่องนั้น ผมก็กลับไม่ได้เหมือนกันนะครับ เพราะว่าโดนลบร่างเนื่อไปแล้ว”

“ไม่หรอก กรณีของนายยังพอมีทางอยู่” การต้อยขึ้น ซึ่งมายาเองก็พยักหน้าตาม

“ใช่ เพราะถ้านับกันตามหลักแล้ว เซโรริยังไม่ถือว่าตายสักหน่อย ที่แน่ๆ

“ไม่มีชื่ออยู่ในบัญชีคนตายหรอก ส่วนเรื่องร่างกายก็หมดหวังได้ ถ้ากลายเป็นเขียนแล้ว ก็ต้องใช้ร่างเขียนแทนอยู่ดีใช้ใหม่ละ” พอมาอธิบายให้ฟัง เซโรก็เริ่มมีความหวังขึ้นมาทันที

“ว่าแต่มีบัญชีรายชื่อคนตายด้วยหรือ?” เซโรเอียงคอด้วยความสงสัย

“มีสิ ถึงจะเป็นที่นั่นก็มีทำทะเบียนราษฎรไว้เหมือนกันนะ จะว่าไป...ลองเช็กดูให้ชัวร์ก็ดีเหมือนกัน”

การ์ตแนะนำ ก่อนจะยกคณะกันกลับไปยังเมืองคนตายเขตสี่อีกครึ่ง

บัญชีรายชื่อคนตายนั้นจะดูที่เขตไหนก็ได้ แต่เขตสี่อยู่ใกล้ที่สุด แถมเป็นย่านที่มีสถานที่ไว้มั่วสุมอยู่เยอะ ทั้งร้านอาหาร บาร์ และแหล่งบันเทิงริมน้ำต่างๆ มายาเล่าให้ฟังถึงความเป็นอยู่ของที่นี่ ซึ่งใกล้เคียงกับโลกในอุดมคติทีเดียว เพราะทุกคนเท่าเทียมกัน ไม่มีชนชั้นจนหรือรวย ที่ไม่ต้องใช้เงิน เพราะสามารถสร้างทุกสิ่งขึ้นจากความคิดและความทรงจำ อยากรู้จะได้ไร้สร้างขึ้นมาได้เอง แถมไม่หวงหรือกระหายอะไรจึงไม่ต้องกินต้องดื่ม แต่ที่มีร้านอาหารอยู่ เอาไว้สำหรับคนที่ชื่นชอบในรสชาติโดยเฉพาะ ส่วนร้านเหล้าที่ถึงดื่มไปเท่าไรก็ไม่เมา ก็มีไว้แค่ซิมซับบรรยากาศเท่านั้น

ส่วนเรื่องที่อยู่จริงๆ มายานั้นอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่ห่างไกลกว่านี้ คนอื่นก็เหมือนกัน แต่เรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหา เพราะสามารถสร้างที่อยู่ขึ้นมาใหม่เมื่อไรก็ได้ แถมใช้เวลาเพียงแค่อะพริบตา เพราะฉะนั้นจึงเลือกปักหลักกันอยู่ที่เขตสี่ไปเลย

แต่ที่บอกว่าสร้างได้ทุกอย่างก็ไม่เสมอไป เพราะในความอิสระเสรีแสนสะดวกสบายนี้ ก็ยังมีกฎที่ไว้ใช้ควบคุมอยู่ โดยเป็นกฎที่บังคับใช้อย่างเด็ดขาดจนข้ามระดับของกฎหมายไปแล้ว เช่น ห้ามสร้างสิ่งก่อสร้างทับสิ่งก่อสร้างของคนอื่น ก็จะทำให้กลายเป็นว่า ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ตาม ก็ไม่สามารถสร้างสิ่งอื่นทับลงไป ในสิ่งก่อสร้างเดิมได้ แต่กฎก็ไม่ได้มีเยอะมากมายอะไร อย่างกฎหมายห้ามทำร้ายกันก็ไม่มีสักข้อ เพราะไม่จำเป็นต้องมี เนื่องจากทุกคนที่นี่เป็นคนตายอยู่แล้วจึงฆ่ากันไม่ได้ แถมถ้าเจ้าตัวไม่ยอมให้แต่ต้องตัว ก็จะไม่มีการสัมผัสตัวได้ด้วย ในทางตรงกันข้าม ถ้าอยากจะทำให้ใครแตะถูกตัว ก็ต้องใช้ความตั้งใจกับสมาธิเป็นอย่างดี

สูงที่เดียว เพราะฉะนั้นในสภาพปกติ ทุกคนก็เหมือนเป็นวิญญาณที่เดินทะเลดัวกันได้อยู่แล้ว ส่วนคนที่ออกกฎและคุมกฎนั้นกลับมีเพียงคนเดียว ทุกคนเรียกกันว่า จัวปรโลก

เซโรเกือบโดนแรงดึงดูดของที่นี่ทำให้ลืมนัดประสงค์หลักไป จึงรีบขอให้การ์ตฝึกเขาให้กลายเป็นเซียนโดยเร็วที่สุด ทว่านั่นทำให้การ์ตลำบากใจ เพราะใช้ว่าใครๆ จะฝึกให้เป็นเซียนได้ โดยเฉพาะในโลกหลังความตายแห่งนี้ ที่สำคัญเซโรยังขาดส่วนประกอบสำคัญของการเป็นเซียนด้วย งานนี้อย่างน้อยๆ ก็ต้องใช้เวลากว่าห้าสิบปีจึงจะฝึกให้กลายเป็นเซียนได้ ซึ่งสำหรับเซโรนั้นเวลาไม่มีพอ

แถมเวลาที่นี้จะผันแปรอยู่ตลอด บางวันเวลาเร็วกว่าโลก บางวันเวลาก็ช้ากว่า เรียกได้ว่าไม่อาจคาดเดาเวลาที่เที่ยงตรงได้เลย

“นั่นแบบนี้แกก็ต้องเป็นนักท่องเวลาซะก่อน แล้วค่อยเป็นเซียนละกัน”

การ์ตเปลี่ยนลำดับการฝึกทันที แต่พอมองหน้ากันก็ไม่มีใครรู้วิธีที่จะกลายเป็นนักท่องเวลาได้ แถมการตีพุดเหมือนง่ายเสียอีก

“เห็นว่าต้องหลุดเข้าไปในโลกเส้นเวลาดู” เซโรนึกถึงคำพูดของผู้รู้สรรพสิ่งอีกรอบ แต่รายละเอียดก็ยังไม่เหมือนเดิม

“จะว่าไป ที่นี้ก็คล้ายๆ โลกเส้นเวลานะ แคมี่ความเป็นเอกภาพและเสถียรกว่า” มายาบอก แต่เซโรก็ยังคงอดนึกหาทางไม่ออก

ไปๆ มาๆ เวลาทั้งหมดไปสามวันอย่างรวดเร็ว โดยที่ไม่มีอะไรคืบหน้าสักอย่าง ถึงจะแบ่งกำลังคนกันออกไปหาข้อมูลเพิ่มเติม แต่ก็ไม่ได้อะไรกลับมาแม้แต่เรื่องเล็กน้อยแค่นั้นก็ตาม ระหว่างนี้เซโรก็ได้เริ่มฝึกวิถีเซียนแล้ว ซึ่งขั้นตอนแรกในการเริ่มก็คือ ค้นหาค้นกำเนิดของตัวเอง

ต้นกำเนิดในที่นี้ไม่ได้หมายถึงสายเลือดทางกาย แต่หมายถึงต้นกำเนิดของจิตวิญญาณ อย่างเช่นของการตีคือความหิวโหยไม่มีที่สิ้นสุด การจะหาต้นกำเนิดของตัวเองให้พบก็มีอยู่หลายวิธี บางคนถึงขั้นตระหนกผู้ได้ด้วยตัวเองตั้งแต่แรกก็มี แต่บางคนก็ยากที่จะรับรู้ถึงมันได้ ยิ่งเป็นต้นกำเนิดที่แปลกและหายาก

มากแค่นั้นก็ยิ่งสัมผัสถึงยากเท่านั้น อย่างของการ์ตเป็นต้นกำเนิดที่เป็นรากฐานของสิ่งมีชีวิต จึงค้นพบได้ด้วยตัวเองอย่างไม่ยากเย็น ส่วนของเทรซแสดงออกมาทางนิสัยและความคิดเลย จึงตระหนักรู้ได้ด้วยตัวเอง

“ทว่าสำหรับเซโร...เขาไม่รู้กระทั่งว่า ต้นกำเนิด คืออะไรด้วยซ้ำ

“ไม่ต้องใส่ใจๆ สำหรับคนโง่ๆ อย่างแก ก็ไม่ได้คาดหวังอะไรไว้แต่แรกแล้ว” การ์ตบอกอย่างสบายๆ แต่เซโรเจ็บจี๊ดที่หัวใจ

“อะ อืม แล้วไม่มีวิธีเข้าใจง่ายๆ บ้างหรือครับ” เซโรยังไม่ยอมแพ้ หรือในอีกแง่ เขาทำอะไรมากไปกว่านี้ไม่ได้แล้ว

“นั่นสินะ จะว่าไปสำหรับผู้ใช้พลังจิตน่าจะหาต้นกำเนิดได้ง่ายเลยนี่นา เพราะมันจะสื่อออกมาทางรูปแบบของพลังจิตอยู่แล้ว อ้อ! กรณีของแกที่เคยใช้พลังจิตมาสองแบบ แถมยังพัฒนาไปได้อีก อันนี้เลยยิ่งบอกไม่ถูกว่าต้นกำเนิดคือแบบไหนกันแน่ จะให้เดาสุ่มไปก็อันตรายด้วยสิ เพราะเกิดเดาผิดขึ้นมาแล้วไปผิดทาง ก็หมดหวังที่จะเป็นเซียนแน่ๆ หรือจะลองวิธีดำดิ่งเข้าไปในจิตดู อ่า...ไม่ไหวสินะ แกเองก็มีประวัติสติแตกอยู่บ่อยๆ ด้วย วิธีนี้ไม่เหมาะกับคนจิตอ่อนที่สุด เอาเป็นว่า...ตัดใจซะเถอะนะ” การ์ตตบไหล่เซโรและส่งสายตาอ่อนโยนให้ งานนี้เซโรเจ็บจี๊ดยิ่งกว่าเดิม

“ยะ อย่างมาทำให้หมดหวังกันแบบนี้สิครับ!”

“เอาจริงๆ นะ การเป็นเซียนนะ ใช้ว่าจะเป็นกันได้ทุกคนอยู่แล้ว ต่อให้มีพรสวรรค์บ้างที่ก็ต้องใช้เวลาหลายสิบปีเลย”

ถึงการจะย่ำในจุดนี้ แต่เซโรเชื่อว่าตัวเองสามารถเป็นได้ ก็เพราะตัวเขายังเป็นคนอื่นได้เลย เขาเองก็ต้องเป็นได้เหมือนกัน แต่คิดไปคิดมา ผู้รู้สรรพสิ่งก็พูดเองว่า พวกเขาไม่เหมือนกัน บางทีตัวเขาในโลกนี้อาจจะไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเป็นเซียนก็ได้

‘จะคิดแบบนี้ไม่ได้!’ เซโรรับสายหน้าไล่ความคิดด้านลบออกไป เพราะตอนนี้แม้จะเรื่องเล็กน้อยแค่นั้นก็ต้องคว้าเอาไว้

สุดท้ายก็ต้องกลับมาฝึกด้วยวิธีการพื้นฐานที่สุด คือการสะกดจิต ซึ่งได้

ผลแบบครึ่งๆ กลางๆ และต้องค่อยๆ ทำไป แน่หนอนว่าใช้เวลาหนานมากกว่าวิธีอื่น ๆ

ระหว่างพักหลังจากการฝึกนั้นเอง ก็มีจุดเปลี่ยนเกิดขึ้นกับเซโรจน์ได้ จุดเปลี่ยนที่ไม่ใช่แค่จะพลิกผันชีวิตเขาไปตลอดกาล แต่ยังมีพลิกโชคชะตาของคนรอบข้างไปทั้งหมด

ขณะกำลังเดินกลับเข้ามาในบ้านพัก เซโรจน์ก็ได้เห็นแขกแปลกหน้านั่งรออยู่ที่ห้องรับแขก โดยมีมายานั่งหน้าซีตอยู่อีกด้าน ถึงจะเห็นเฉพาะด้านหลัง แต่เซโรจน์ก็รู้สึกแขกคนนั้นไม่ธรรมดาทีเดียว ใช้...ไม่ธรรมดาสุดๆ ไปเลย! เพราะส่วนหัวที่โผล่พ้นขอบโซฟาขึ้นมา มันเป็นที่วิจวเบน...เหมือนเอาทีวีมาตั้งไว้บนคอกเลย แถมตอนนั้นจอตีวีกำลังหมุนมาทางเขา บนจอปรากฏภาพเป็นอีโมติคอนแสดงหน้าตอโนกรออยู่ (-*-)

“มาแล้วหรอเจ้าผู้บุกรุก โนหนามผู้ปกครองโลกแห่งนี้ ข้าขอขับไล่สิ่งแปลกปลอมอย่างเจ้าออกไปซะ!” เสียงโมโนโตนดังขึ้น แต่ก็ยังพอฟังออกว่าไม่โหอยู่

“เนี่ยนะ...จ้าวปรโลก เจ้าจริงดิ!”

ช่วงขณะหนึ่งเซโรคิดตัวกำลังถูกล้อเล่น เพราะอีกฝ่ายไม่ใช่แค่รูปลักษณ์

ที่ดูไม่น่าเกรงขามสักนิด กระทั่งแรงกดดันก็ไม่มี ทำทาง (จากอีโมติคอน) ก็แสดงให้เห็นชัดเจนว่าเป็นคนขี้โมโหอารมณ์ร้อน ต่างจากผู้มีอำนาจคำฟ้าที่เซโรเคยเจอมาทั้งหมด แต่เหมือนการตจะอ่านใจเซโรออก เลยรีบส่งเสียงกระซิบเตือนแบบที่ไต่ยกันแค่สองคน

“อย่าโดนรูปลักษณ์หลอกเอาเชียว จ้าวปรโลกนะ มีพลังขนาดแต่ตืดนี้วิกส่งนายไปพื้นที่ทรมาน...หมายถึงขุมนรกได้เลยนะ”

“แล้วเอาัยงตีศรีบ” เซโรถามความเห็น เริ่มร้อนรนขึ้นมาเพราะอีกฝ่ายออกปากไล่แล้ว ขึ้นลุ่มลุ่มทำไปเถียงจะโดนอะไรบ้างก็ไม่รู้

“ท่านจ้าวปรโลก เขาผู้นี้ได้ถูกลบตัวตนจากผู้ชำระดวงวิญญาณไปแล้ว ร่างเขาในโลกมนุษย์จึงโดนลบไปด้วย ถ้าส่งกลับไปตอหนนี้คงไม่ได้”

การ์ตลองบอกไปตามตรง แล้วเฝ้าดูปฏิกิริยาของอีกฝ่าย เพราะเรื่องแบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน จึงไม่น่ามีกฎระบุไว้ชัดเจน

“วะ ว่างั้น!? (O_o)” จ้าวปรโลกแสดงความตื่นตระหนกออกมา ซึ่งเซโรรู้สึกรู้สีกว่าเป็นคนที่อ่านความรู้สึกง่ายจริงๆ (เพราะมีอิมิติคอนบ่งบอกชัดเจน) จากนั้นจ้าวปรโลกก็ยกมือที่สวมถุงมือสีขาวขึ้นมาขยับกลางอากาศ ตัวอักษรเรืองแสงลอยขึ้นมาถึยิบ เป็นข้อมูลที่ไหลไปอย่างรวดเร็ว

“ไม่มีชื่อในบัญชีคนตายด้วย! ไม่มีบันทึกสาเหตุการตายอีก! แต่ไม่มีร่างแล้ว! สรุปรูนี้แกเป็นตัวอะไรกันแน่!? (-*-)”

สถานะของเซโรตอนนั้นก็ยังไม่ใช้ทั้งคนเป็นหรือคนตาย เป็นสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้น จนแม้แต่จ้าวปรโลกเองก็ไม่เคยเจอมาก่อน

“อะ เพราะอย่างนี้จึงไม่ได้อยู่ในกฎเกณฑ์ข้อใดเลย จริงไหมคะ” การ์ตเล่นแง่กับกฎข้อบังคับอย่างที่ว่า ไม่ได้ห้ามไว้ แล้วจะผิดได้อย่างไร

“อย่ามอลามปามนะ เจ้าวิญญาณจอมตะกละ!” จ้าวปรโลกตะโกนขึ้นมาอย่างหัวเสีย ถึงน้ำเสียงจะเป็นโมโนโทนก็ตามที่ แกรมพริตตานั่นเองร่างของการ์ตก็หายวับไปเลย

“...” เซโรหันไปมองมายา เข้าใจแล้วว่าทำไมเธอถึงนั่งเงิบมาตลอด เลยรีบเลียนแบบ ไม่ถามอะไรและปิดปากให้สนิท

“แต่ก็จริงแฮะ ไม่มีกฎตราไว้ อืม...ช่วงโหว่ของกฎสินะ” จ้าวปรโลกทำจอกะพริบสองที ร่างของการ์ตก็กลับมาอยู่ที่เดิม แต่ในสภาพที่มีควันโขมงออกมาจากทั้งตัว แกรมสีหน้าซีดเผือดราวกับไปเจอเรื่องเลวร้ายที่สุดมา

“ไหนว่ามาสิ พวกแกจะแก้ปัญหายังไง” จ้าวปรโลกถามขึ้น คราวนี้การ์ตไม่กล้าตอบแล้ว เซโรเลยเสียงตอบให้แทน ซึ่งจ้าวปรโลกก็รับฟังจนจบโดยไม่เปลี่ยนอิมิติคอนที่นิ่งอยู่แบบเดิม (= =)

กระทั่งพอพูดจบ บรรยากาศก็กลับมาเงียบอย่างน่าอึดอัด

“อืม...วิธีเขียนนั่นหรือ ก็น่าจะเป็นวิธีเดียวละนะ แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ” จ้าวปรโลกหมุนจอหันมาทางเซโร

“ยังไงแกก็อยู่ที่นั่นไม่ได้” จ้าวปรโลกลื่นคำขาดราวกับไม่เหลือพื้นที่ให้ต่อรอง แต่ก็ไม่ได้ใจดำขนาดจะขับไล่โดยไม่มีอธิบายอะไร เขาเลยปรับหน้าจ้อให้เป็นภาพแทน

ภาพที่ฉายอยู่เป็นภาพห้องฟ้าชมพูขมัว เหมือนจานสีที่เอาทุกสีมาละเลงอย่างไร้แบบแผน มีดวงวิญญานหลายดวงเปลี่ยนรูปร่างตัวเองเป็นดวงไฟลอยขึ้นบนห้องฟ้า ก่อนจะกลายเป็นละอองไป

“อย่างที่เห็น พอแกมาที่นี่ทำให้มิติเริ่มไม่เสถียร จะเปรียบเทียบง่าย ๆ ให้ละกัน สมมติว่าดวงวิญญานคนตายที่อยู่ที่นี่เสมือนหนึ่งเป็นอากาศ ส่วนโลกหลังความตายแห่งนี้ก็เหมือนลูกโป่ง ส่วนแก...เป็นเข็มที่ทะลึงแทงทะลุเข้ามาจากด้านนอก ลูกโป่งเลยรั่วและอากาศเริ่มไหลออกไป แกมบุญแค่นั้นแล้วที่มันไม่ระเบิดดังโพละสีนั่นะ”

เซโรถึงกับหน้าเสีย เมื่อรู้ว่าการกระทำของตัวเองส่งผลเสียตามมาแบบไม่ตั้งใจ แกมเป็นผลเสียที่กระทบวงกว้างอีก

“ถึงความเสียหายจะยังไม่ถึงหนึ่งเปอร์เซ็นต์ แต่คงรอให้เสียหายหนักกว่านี้ไม่ได้แล้ว เข้าใจที่พูดใช่ไหม”

เซโรพยักหน้าแทนคำตอบ

“ได้โปรดเถอะค่ะ ให้เวลากับพวกเราอีกสักหน่อย ถ้าขาดเซโรไป สงครามกับฮามานก็คง...” มายาพยายามช่วยพูดให้

แต่รู้ว่าคำพูดของเธอมันยังมีน้ำหนักน้อยเกินไป

“จะบอกว่า แค่ขาดเจ้านี้ไปสักคนก็จะแพ้ันหรือ ฮา ประมาณตนกันสูงเกินไปหน่อยหรือเปล่า”

ที่จ้าวปรโลกว่ามา แม้แต่การตนเองก็เถียงไม่ออก เพราะสงครามไม่ใช่เรื่องของคนใดคนหนึ่ง ถ้าคิดกันแบบปกติ กำลังคนแค่หนึ่งคน ไม่ได้มีผลต่อการศึกสงครามแม้แต่น้อย แต่ถึงอย่างนั้น ทั้งมายาและการตักท้วงที่ว่า เซโรเป็นตัวแปรสำคัญที่มีค่า จนไม่อาจใช้ความคิดแบบปกติมาตีค่าและความหมายได้

“เอาเถอะๆ ข้าเองก็ละเมิดกฎที่ตัวเองตั้งไว้ไม่ได้ เอาเป็นว่า...”

จำวปรโลกเอ่ยขึ้น ก่อนที่หน้าจจะเปลี่ยนเป็นรูปมือที่ชูนิ้วชี้ขึ้นมา

“หนึ่งวัน... ข้าใช้เวลาแค่นี้ สำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับเจ้า ถ้าเกินกว่านี้ ข้าจะส่งเจ้าไปอยู่ในแดนทรมานทันที ไม่ตกลงไม่ได้” พอจำวปรโลกยื่นเส้นตาย เซโรก็โดนมือสีดำที่โผล่มาจากไหนไม่รู้คว้าข้อมือเขา แล้วบังคับให้ประทับลงไปบนอากาศ ซึ่งกำลังกลายเป็นม้วนกระดาษที่มีรายละเอียดเหมือนเอกสารสัญญา

ถึงเซโรจะหน้าซีดที่โดนบังคับทำสัญญา แต่มายากับการตัดก็ถอนหายใจโล่งอก อย่างน้อยเขาก็ไม่โดนลบหายไปในตอนนี้

“วันเดียว...” เซโรรู้สึกกดดันจนเวียนหัว เมื่อคิดว่าตัวเองต้องกลายเป็นเซียนที่คนอื่นใช้เวลาเป็นสิบๆ ปี ในเวลาแค่วันเดียว

“เจ้าอาจคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ แต่ข้ามีวิธีลัดให้ ถ้าทำสำเร็จ เผลอๆ เจ้าจะไ้กลายเป็นนักท่วงเวลาพร้อมๆ กับเป็นเซียนเลยก็ได้”

สิ่งที่จำวปรโลกเอ่ยออกมา ทำเอาทุกคนหันขวับมามองด้วยอาการตื่นตะลึง ส่วนหนึ่งคาดไม่ถึงว่าระดับอย่างเขาจะยื่นมือมาช่วยด้วย ทั้งๆ ที่เพิ่งออกปากไล่ไปเอง

“อะไร! คิดว่าข้าช่วยเธอ มองโลกสวยกันจังเลยนะ สឹมแล้วละสิ เจ้าสิ่งแปลกปลอมนี้ยิ่งหายไปจากที่นี่ได้เร็วแค่ไหนก็ยิ่งดี เอาละ เลิกพูดจาไร้สาระให้เสียเวลาแล้วตามข้ามา”

จำวปรโลกหายวับไปโผล่ตรงประตูพอดี เซโรพอตั้งสติได้ก็รีบตามไปทันที

“เจ้าตามไปเถอะ ข้าจะไปเรียกคนอื่นมาเอง” การหันไปบอกมายาที่น่าจะเป็นคนอยากตามไปมากที่สุด

เซโรวิ่งตามไป พบว่าจำวปรโลกเคลื่อนไหวได้ประหลาดมาก เพราะเขาไม่ได้เดิน แต่ล่องหนไปโผล่ที่อื่นในระยะห่างไปราวห้าหกก้าว ส่วนความถี่ในการเคลื่อนที่ก็ปรับตามความเร็วของเซโรให้ตามไปทัน ทว่าถ้าใช้ความเร็วจริงๆ คิดว่าคงหายตัวไปได้เร็วและไกลกว่านี้แน่ๆ

ที่ที่จำวปรโลกพามาไม่ใช่สถานที่แปลกใหม่อะไร ก็แค่ป่าที่ติดกับท้ายเมือง ซึ่งเป็นบริเวณที่ไม่มีใครอาศัยอยู่ เขาหยุดลงตรงพื้นที่เล็กๆ มีต้นไม้ขึ้นหนาแน่น

ดูแล้วไม่มีพื้นที่ให้ขยับตัวได้มากเท่าไรเลย

“เจ้ารู้หลักสำคัญของการเป็นนักท่วงเวลาและวิเศษียนแล้วหรือยัง” จ้าว
ปรโลกหันมาถามด้วยเสียงโมนโโทนที่จริงจัง

“วิเศษียนคือค้นหาต้นกำเนิดตัวเอง แต่ส่วนของนักท่วงเวลาผมไม่ทราบ
เลยครับ” เซโรรีบตอบ

จ้าวปรโลกถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย

“เสียเวลาจริงๆ ฟังให้ดีนะ เจ้าขยะไร้ค่าที่ไร้ซึ่งความรู้ ทั้งสองสิ่งที่ว่ามา
มันอยู่บนเส้นทางเดียวกัน โดยที่วิเศษียนคือจุดเริ่มต้น ส่วนนักท่วงเวลาคือจุดจบ
เขียวนจะถือครองชีวิตที่ยาวนานด้วยการกลับไปยืนอยู่บนจุดกำเนิด ส่วนนักท่วง
เวลาจะถือครองชีวิตที่หลุดพ้นจากการเหนี่ยวรั้งของกาลเวลา ด้วยการพาตัวเอง
ไปยืนอยู่ตรงจุดปลายสุดของทุกสิ่ง เอาละ ทีนี้ก็เปลี่ยนเป็นเขียวนกับนักท่วงเวลา
ซะ” จ้าวปรโลกสั่ง ทั้งๆ ที่เซโรยังทำหน้างงๆ อยู่

“เอ๋? แค่นั้นหรือครับ แค่นี้แล้วเปลี่ยนได้เลยหรือ?”

“ก็ใช่ะสิ หรือเจ้าทำไม่ได้? อืม... น่าแปลกจริงๆ ไม่เห็นมันจะยากตรงไหน
เลยนี่นา” จ้าวปรโลกทำเสียงประหลาดใจที่ฟังดูไร้อารมณ์

“ท่านจ้าวปรโลกคะ มนุษย์แบบเรายังไม่อาจหลุดพ้นจากการอบความคิด
ได้หรอกค่ะ ถ้าไม่แสดงให้เห็นก็จะไม่เข้าใจว่าทำได้ยังไง” มายาที่ตามมาพยายาม
อธิบายแทน

“ชิ ยุ่งยากซะจริง นั่นคงต้องให้เห็นกับตาตัวเอง น่าจะไวสุด...เตรียมตัวให้
พร้อมล่ะ” จ้าวปรโลกหันมาสั่งเซโร

“ครับ!?”

เซโรเองก็ไม่รู้ว่า ‘เตรียมตัว’ ที่ว่านี้ มันต้องเตรียมอย่างไร แต่ก่อนจะทัน
ได้ถาม จ้าวปรโลกก็ยกมือขึ้นมาตรงหน้าเขาแล้ว

“นั่นก็ตายซะ”

ทุกอย่างดับวูบและมีดลงในทันทีเหมือนมีคนปิดไฟ ร่างกายเย็นวูบ ลม
หายใจหายไป ความรู้สึกต่างๆ ถูกหลอมละลายราวกับจับต้องได้ ความทรงจำถูก

เผาไหม้อย่างรวดเร็ว รูปทรงร่างกายสัมผัสไม่ได้ ทั้งๆ ที่ทุกอย่างหายไปหมดแล้ว
แต่เซโรราวกับยังเห็นบางสิ่งบางอย่างสว่างวาบขึ้นมาเป็นระยะในความคิด
แต่ไม่สามารถจับความได้สักอย่าง

หลังจากผ่านไปเนิ่นนานจนเวลาไม่อาจนำมาวัดได้ เซโรก็รู้สึกตัวขึ้นมาอีก
ครั้ง รู้สึกถึงพื้นดิน ลมหายใจ สัมผัสจากผิวหนัง พบว่าตัวเองกลับทรุดชันเข้าอยู่
บนพื้น โดยมีจ้าวปรโลกยืนอยู่ที่เดิม และมาอยู่ที่ยืนอยู่ห่างออกไปมองมาด้วย
สีหน้าเป็นกังวล

“เป็นไง หลังจากตายมาแล้วหนึ่งนาที ได้อะไรกลับมาบ้างไหม” จ้าวปรโลก
ถามขึ้น เซโรส่ายหน้าแทนคำตอบ

“งั้นเหอะๆ...งั้นรอบนี้เอาสักสองนาทีละกัน”

แล้วเซโรก็ได้ตายไปอีกรอบ

เซโรที่งัดตัวลงกับพื้นหญ้า สูดหายใจเอาความรู้สึกของชีวิตกลับเข้าสู่
ร่างกายอย่างรวดเร็ว หลังกลับมาจากความตายในรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ เพราะ
ตั้งแต่รอบที่หนึ่งพัน เขาก็เลิกนับไปแล้ว

“ประหลาดแฮะ?” จ้าวปรโลกเอ่ยขึ้น โดยที่หน้าจอบเปลี่ยนไปเป็น
เครื่องหมายคำถาม

เซโรไม่เข้าใจว่า ปกติแล้ววิธีนี้สามารถเปลี่ยนคนเป็นเซียนได้จริงๆ หรือ
แต่จ้าวปรโลกตอบข้อสงสัยให้ราวกับอ่านใจได้

“คนทั่วไปแล้ว ถ้าลองได้มีประสบการณ์สัมผัสความตายโดยตรงสักสอง
สามครั้ง ก็จะได้ความทรงจำของต้นกำเนิดมาแล้ว และพอได้ผ่านห้วงเวลาไร้อาก
จิตวิญญานก็จะค่อยๆ ปรับสภาพ แต่ของแกนี่ไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้นเลย แปลก
จริงๆ”

‘แกมที่นำประหลาดที่สุด คนทั่วไปสัมผัสความตายได้อย่างมากก็สามถึง
สี่นาที แต่เจ้านี่ขนาดสามสิบนาทียังทำได้สบายๆ เลย ตัวตนของเจ้านี่ต้องมีอะไร
ผิดเพี้ยนแน่ๆ’ จ้าวปรโลกรู้สึกสนใจขึ้นมา จนลืมวัตถุประสงค์เดิมไปเรียบร้อย

แล้ว

“ถึงจะบอกว่าได้ความทรงจำก็เถอะครับ แต่มันเป็นแค่แสงแวบไปแวบมา ไม่เห็นเข้าใจเลย แถมห้วงเวลาอะไรนั้นก็สุดจะทันทจริงๆ เหมือนโดนเหวี่ยงไปในอวกาศ แล้วปล่อยให้ลอยค้างนานเป็นปีๆ เลย” เซโรพยายามอธิบายเต็มที่ ซึ่งทำเอาหน้าจอกของจ้าวปรโลกสว่างจ้าขึ้นมา

“แสงแวบๆ สภาพอวกาศ โห...แบบนี้เอง!” ดูเหมือนจ้าวปรโลกจะเข้าใจอะไรขึ้นมาแล้ว

“บางที...หรือว่าจะเป็น” มายาเองดูจะเข้าใจอะไรเหมือนกัน จ้าวปรโลกเลยรีบหมุนจอแล้วทำอิโมติคอนโกรธใส่

“อย่าบอกซิยวนะ! วิธีแห่งเซียนต้องค้นหาด้วยตัวเอง ถ้ารู้จากคนอื่นเมื่อไรก็เท่ากับหมดโอกาสได้เป็นไปตลอดกาล”

พอโดนเตือนมายาก็รีบปิดปากไว้ทันที แต่นั่นยังทำให้เซโรเอ่ยากรู้

“ไปไม่ได้เลยเธอครับ”

“ขยะจริงๆ เลยนะ ถึงตอนนี้แล้วยังจะหวังพึ่งแต่คนอื่นอีก หัดคิดหัดทำอะไรด้วยตัวเองซะบ้างสิ”

จ้าวปรโลกต่อว่าเซโร จนเจ้าตัวสำนักมืดขึ้นมา

“หุ เวลาใกล้จะหมดแล้วด้วยสิ”

เหมือนกับนึกขึ้นได้ หน้าจอกของจ้าวปรโลกก็แสดงตัวเลขนับถอยหลัง ซึ่งเหลือเวลาแค่หนึ่งร้อยนาที่เท่านั้น บรรยากาศเลยเริ่มตึงเครียดขึ้นมาอีกครั้ง

“ชะ...ขอลองอีกครั้งครับ!”

“ต้องแบบนี้แหละอยู่แล้ว แต่คราวนี้เป็นครั้งสุดท้าย ข้าจะปล่อยให้สัมผัสความตายไปเรื่อยๆ จนหมดเวลา ตัวแกทนได้แค่ไหนก็แค่นั้น จะสำเร็จหรือล้มเหลวก็ขึ้นอยู่กับตัวแกเอง”

จ้าวปรโลกบอกพร้อมกับยกมือขึ้นมา แต่ก่อนจะปล่อยให้สัมผัสแห่งความตายออกมา ก็ปรากฏอิโมติคอนยิ้มบนจอ (^_^)

“ที่แกไม่เข้าใจ เพราะแกคิดว่าไม่เข้าใจ ที่ค้นหาคือตัวแกเอง ไม่ใช่สิ่งที่อยู่

นอกเหนือจากนั้น ถ้ายังไม่เข้าใจอีก คราวนี้ก็ไปเกิดเป็นไส้เดือนซะ”

พอจ้าวปรโลกพูดจบ ทุกอย่างก็ดับวูบไปอีกครั้ง ยกเว้นเสียงแต่คำพูดนั้น
ยังวนเวียนอยู่ในหัวของเซโร่

ร่างวิญญาณของเซโร่ที่กำลังสัมผัสความตายนั้น เลื่อนร่างพร้อมจะหายไป
ได้ทุกเมื่อ ทุกคนจ้องมองดูด้วยความเป็นห่วง ระหว่างนั้นเองการตึกก็เอ่ยขึ้นมา
ทำลายความเงียบที่หน้าอึดอัด

“ความว่างเปล่า”

“ใช่ ต้นกำเนิดของเจ้านี่คือความว่างเปล่า เพราะมันเลยต้องใช้เวลาย้อน
กลับไปยังจุดกำเนิดนานกว่าคนอื่น เพราะความว่างเปล่าเป็นทั้งจุดกำเนิดและ
จุดจบในเวลาเดียวกัน ด้วยเหตุนี้เองทำให้ช่วงเวลาที่บ้านี่ต้องปรับสภาพตาม มี
ขนาดใหญ่โตตามไปด้วย” จ้าวปรโลกเป็นคนอธิบาย

“ผิดพลาดซะแล้ว” การตึกก้มหน้าลงอย่างหดหู่ เพราะเธอเคยได้ยินมาจาก
ยู่ว่า มีต้นกำเนิดชนิดหนึ่งที่มีมนุษย์ไม่อาจตระหนักรู้หรือเข้าใจได้ นั่นก็คือความ
ว่างเปล่า มันเป็นเงื่อนไขการเป็นเซียนที่ยากที่สุด และต้องใช้เวลามากที่สุด ซึ่ง
ลำพังอายุขัยของมนุษย์ก็ไม่เพียงพอสำหรับเงื่อนไขนี้ งานนี้ถือว่าเซโร่ช่วยจริงๆ

“ไม่หอรอก เซโร่ต้องทำได้” มีแต่มายาเท่านั้นที่ยังเชื่อมั่นในตัวเซโร่ เพราะ
เขามักจะทำในสิ่งที่คนอื่นคิดว่าทำไม่ได้สำเร็จเสมอ

“บอกตามตรง ข้าก็อยากจะได้เห็น ‘วิถีเซียนไร้ตัวตน’ ด้วยตาตัวเองสักครั้ง
เหมือนกัน” จ้าวปรโลกให้ความสนใจเป็นพิเศษ มองเซโร่จ้องไม่กะพริบ

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า แต่ทุกคนก็ไม่ได้ขยับตัวไปไหน ทุกสายตาจ้อง
มองไปที่เซโร่ พร้อมกับส่งกำลังใจไปให้อย่างเงียบงัน มายากุมมือขึ้นมาอธิษฐาน
ยิ่งเวลาผ่านไป ความร้อนใจของทุกคนก็ยิ่งมากขึ้น

หนึ่งชั่วโมงแล้ว สูดยอดเลยเฮะ บางทีถ้าเป็นเจ้านี่อาจจะได้ใช้ได้” จ้าวปรโลก
ยังแสดงอโมติคอนหน้ายิ้ม ทั้งๆ ที่บรรยากาศชวนน่าอึดอัด

เวลาค่อยๆ หมดไปจนเหลือสิบนาที่สุดท้าย หน้าจอของจ้าวปรโลกก็เปลี่ยน
ไปเป็นตัวเลขนับถอยหลังแทน ยิ่งทำให้ทุกคนใจเสียไปกันใหญ่ และกว่าจะรู้ตัว

เวลาก็เหลือเพียงครึ่งเดียวแล้ว

“เหลือแค่ห้านาที” ทุกคนกสึนน้ำลายเหนียวคอ ถึงตอนนี้เริ่มมีคนถอดใจแล้ว

ขณะที่เริ่มนับเวลากันแบบวินาที เวลาเหลืออีกแค่สี่นาที จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มื่ออะไรเปลี่ยนแปลง กระทั่งเหลือเพียงสามนาทีสุดท้าย จ้าวปรโลกก็เริ่มขยับตัว พร้อมกับที่ทุกอย่างลึนสุดลง เซโรก็กลับมาีสติและล้มลงบนพื้น

“ตะ เตียวก่อนลี ยังเหลือตั้งสามนาทีนะ!” การ์ตเป็นคนร้องไวยขึ้น แต่พอถูกจ้าวปรโลกหันมาจ้อง ก็สะท้านไปทั้งตัวและยกมือขึ้นมาปิดปากไว้

“แค่ดูก็รู้แล้วว่าไม่สำเร็จ ข้าอุตสาห์หวังดี เหลือเวลาให้พวกเจ้าล่าถอยกัน” จ้าวปรโลกบอกพร้อมกับก้าวถอยออกไป ทุกคนเข้าใจความหมายนี้ดีเลยพากันกรูเข้ามาหาเซโร เพื่ออย่างน้อยจะได้บอกลากันเป็นครั้งสุดท้าย เพราะสิ่งที่เซโรกำลังจะเผชิญมันแย่งยิ่งกว่าความตาย ทว่าเซโรกลับยกมือขึ้นห้ามไว้

“ใครบอกว่าไม่สำเร็จกัน” เซโรพยงตัวลุกขึ้นมาอย่างยากลำบาก พร้อมกับมีไอสีดําลอยออกมาจากผิวหนัง

“หลอมรวมกับความตายได้เซียวเธอ เฮียๆ ใ้เจ้านี้ยังงักันแน่ แบบนี้มันยากกว่าเป็นเซียนอีกนะ” จ้าวปรโลกลอบคิดในใจขณะมองสำรวจเซโร

“อย่ามาหลอกซะให้ยาก ดูก็รู้ว่าแกยังไม่สำเร็จวิถีเซียน”

“ก็ยังไม่สำเร็จวิถีเซียนจริงๆ นั่นแหละ แต่พอจับจุดได้แล้ว อย่างน้อยก็รู้แล้วว่า ต้นกำเนิดของผมคือความว่างเปล่า” เซโรพยักหน้ารับ

“...น่าเสียดายนะ แต่เวลาของแกกำลังจะหมดแล้ว” จ้าวปรโลกใช้นิ้วเคาะลงบนจอซึ่งแสดงเวลาที่เหลือเพียงแค่สองนาทีแล้ว

“ใครว่าละ เวลายังมีอีกเหลือเพื่อเลย” เซโรยิ้มขึ้นมาได้อีกครั้ง ขณะหันไปมองทางมายา

“ที่โลกนี้สร้างทุกอย่างได้จากความคิดและความทรงจำใช่ไหม” เซโรถามขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย แต่มายาก็รีบพยักหน้ารับ

“นั่นเงื่อนไขก็ครบแล้ว” เซโรเอ่ยขึ้นพร้อมกับยื่นมือออกไป มีบางอย่าง

กำลังก่อตัวขึ้นมาในมือ

มันคือไม้เท้ารูปกุญแจแบบเดียวกับที่ผู้รัฐสรรพลิงใช้ กระทั่งรายละเอียด เล็กๆ น้อยๆ อย่างรอยขีดข่วน เซโรก็ยังสามารถเอื้อมมามาได้ แล้วเซโรก็ได้ เป็นนักท่องเที่ยวเต็มตัว เขาจึงหยุดกระเสเวลาเอาไว้ทันที ซึ่งความรู้สึกต่างจาก หยุดเวลาเอามากๆ เหมือนได้แทรกตัวเองเข้ามาในช่องแคบๆ ที่เคลื่อนไหวตัวได้ จำกัด แต่ก็เคลื่อนไหวตัวไปได้ในทุกที่ เป็นความขัดแย้งที่ไม่อาจจะอธิบายได้

ทว่าในกระแสน้ำของเวลาที่หยุดนิ่ง จ้าวปรโลกลกลับยังขยับได้ และยกมือขึ้นมาปรับมือเสียงดังด้วยความรู้สึกชมเชย

“ยินดีด้วยนะ ได้เป็นนักท่องเที่ยวแล้ว”

“นี่ท่านก็เป็นนักท่องเที่ยวเหมือนกันหรือ?”

“ไม่ใช่หรอก ตัวตนของเจ้าวปรโลกอยู่สูงกว่านั้นอีก เพราะความตายคือ จุดรวมของทุกสิ่ง เรื่องนี้คิดว่าอีกเดี๋ยวแกก็คงเข้าใจเอง แต่ตอนนี้...” จ้าวปรโลก บอกพร้อมกับการเข้ามาหาเซโร แต่พอเข้าไปใกล้หนึ่งก้าว ร่างของเซโรก็ปวดร้าว รวกับจะแตกเป็นเสี่ยงๆ เขาล้มลงและบีบแขนทั้งสองข้างไว้แน่น กัดฟันทนกับความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นกะทันหัน

“คงต้องจัดการกับสภาพแวดล้อมก่อน” จ้าวปรโลกถอดเสื้อนอกซึ่งเป็น สูทสีดำออก ก่อนจะโยนไปให้เซโร ซึ่งพอเขาจับไว้ มันก็กลายเป็นผ้าคลุม สีแดงขนาดพอดีตัวทันที

“ใส่ซะ” จ้าวปรโลกสั่งแบบเฉียบขาด

เซโรได้แต่ทำตาม หยิบมันขึ้นมาคลุมตัวไว้ ซึ่งน่าประหลาดใจที่พอมัน ล้มผัสถูกตัว เซโรก็รู้สึกอบอุ่นเหมือนได้กลับสู่บ้าน ความเจ็บปวดหายไป ตรงกันข้ามกับพลังที่เพิ่มพูนขึ้นไม่หยุด

“นี่มันอะไรกันแน่!” เซโรสำรวจตัวเองด้วยความสงสัย

“ไม่ต้องตกใจหรอก กำลังจะอธิบายให้ฟังอยู่นี่ละ” จ้าวปรโลกบอกพร้อมกับดีดนิ้วเบาๆ

พริบตาหนึ่ง ทั้งสองก็ถูกย้ายมายังส่วนลึกของโลกหลังความตาย ซึ่งเป็น

ทะเลที่หลอมรวมกับท้องฟ้า เพียงแต่คราวนี้มันไม่ได้ว่างเปล่า กลับมีโต๊ะน้ำชาที่ดูมีรสนิยมนั่งเอาไว้ด้วย และจำวปโรโลกก็นั่งรอเขาอยู่แล้ว

“นั่งสิ เราต้องคุยกันอีกพักหนึ่ง”

เซโรนั่งลงตามคำเชิญ พร้อมกับความรู้สึกที่ไม่ปะติดปะต่อ เช่น ตัวเองขยับตัวเองมานั่งลงตอนไหน และทำไมถ้วยที่เคยว่างเปล่า มาตอนนี้ถึงมีชาแบบที่เขาชอบอยู่เต็มถ้วย แต่เซโรกลับไม่สนใจมันแล้ว ราวกับเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ตัวเองเคยชิน

“ก่อนอื่นเลย ต้องบอกสถานะของตัวแกในตอนนี้อย่างไร” จำวปโรโลกชี้นิ้วมาที่เซโร

“สถานะตัวตนของแกตอนนี้คือ ผู้สืบทอดความตาย”

“ครับ” เซโรพยักหน้ารับ

“อ้าว? ไม่ตกใจสักหน่อยเหรอ” จำวปโรโลกรู้สึกผิดหวัง ที่เซโรทำหน้าที่ตายไม่ตกใจอะไรเลยสักนิด

“ตอนที่รับผ้าคลุมมา ก็รู้สึกอะไรแบบนี้แล้วนะครับ”

“ปรับสภาพได้เร็วดีชะมัด สมัยข้ากว่าจะตั้งสติได้ ใช้เวลาอยู่หลายปีเลย”

“อ่า...แต่ก็ไม่ใช่จะเข้าใจทั้งหมดหรอกนะครับ แล้วตะกี้ทำไมจู่ๆ ก็ปวดไปทั้งตัวก็ไม่รู้”

“นั่นเป็นเพราะร่างกายพวกเราต่อต้านกันไงล่ะ ถ้าผู้ที่หลอมรวมความตายอยู่ใกล้กัน ความตายจะดึงดูดเข้าหากัน คนที่มีพลังน้อยกว่าจะโดนฉีกกระชากทุกอย่างไปเป็นของอีกคน ส่วนผ้าคลุมที่ให้แกไปคือชุดประจำตำแหน่งราชาแห่งความตาย ทำให้ตอนนี้แกมีพลังเท่ากับข้าเป็นการชั่วคราว”

“แบบนี้เอง” เซโรพยักหน้าแสดงความเข้าใจเป็นระยะ

“แกเข้าใจแน่หรือเปล่า”

“ครับ คือตอนนี้ผมมีฐานะเท่าเทียมกับท่านอยู่”

“ฮ่าๆๆ ถูกต้องแล้ว ถ้าเข้าใจง่ายแบบนี้ก็ดี ข้าจะได้เข้าใจเรื่องเลย”

จำวปโรโลกบอกพร้อมกับเปลี่ยนภาพหน้าจอก็ให้กลายเป็นภาพของท้องฟ้า

สีหม่นที่ดวงวิญญาณกำลังลอยเข้าไป

“เอ! ผมเข้ามาอยู่ในช่องว่างของเวลาแล้วนี่ครับ ทำไมมันถึงยังไม่หยุดอีก”
เซโร่ดูความเสียหายที่ยังเกิดขึ้นต่อเนื่อง

“ไม่รู้จริงๆ เหนอ ว่าที่นั่นก็สร้างขึ้นมาอยู่ตรงช่องว่างของเวลา ตราบใดที่แก
ยังไม่ได้เข้าไปในโลกเส้นเวลา หรือโดนลบตัวตนไป ความเสียหายก็ยังคงดำเนิน
ต่อไปเรื่อยๆ”

เซโร่รู้ว่าจ้าวปรโลกกำลังจะบอกอะไร เลยรีบเอ่ยปากขอร้องออกไป

“ได้โปรดเถอะครับ ให้เวลาผมอีกหน่อย ผมใกล้จะถึงวิถีเซียนแล้ว อีกแค่
ก้าวเดียวเท่านั้น”

“เสียใจนะ เวลาของแกหมดแล้ว” จ้าวปรโลกบอกตรงๆ อย่างไม่มีการ
ผ่อนปรน

“ตัวเลือกของผมคืออะไรครับ” เซโร่เงยหน้าขึ้นมาถามด้วยความหวังที่
ปะปนมากับความกังวล

“ไอ้ เริ่มฉลาดแล้วนี่”

“ก็ตะกี้ท่านบอกว่า พวกเรามีฐานะที่เท่าเทียมกันแล้ว ก็แปลว่าผมมีตัว
เลือกในแบบที่ปกติไม่มีอยู่”

“ถูกต้องแล้ว แต่จะบอกว่าทางเลือกก็ไม่ถูกนัก เพราะแกเลือกได้แค่อย่าง
เดียว” จ้าวปรโลกบอกพร้อมกับค่อยๆ ดึงถุงมือสีขาวออก ซึ่งข้างในถุงมือไม่มี
อะไรเลย ส่วนมือที่น่าจะโผล่พ้นชายแขนเสื้อออกมากลับเป็นความว่างเปล่าไร้ตัว
ตน

“ปกติแล้ว จ้าวปรโลกแต่ละรุ่น จะต้องอยู่ในหน้าที่หลายพันล้านปี แต่ข้า
มันเป็นพวกใจร้อน แถมหมดความสนใจไปตั้งนานแล้วด้วย ขอพูดตรงๆ เลยนะ
แกมาเป็นจ้าวปรโลกแทนข้าซะดีๆ เถอะ”

สิ่งที่จ้าวปรโลกบอกมานั้น ไม่ได้เกินความคาดหมายของเซโร่เลย เขา
ตั้งแต่ได้รับผ้าคลุมมาแล้ว ราวกับมันบอกเรื่องราวทั้งหมดในตัวเอง

“คิดให้ดีๆ นะ เรื่องข้อเสียคิดว่าแกรู้หมดแล้ว แต่ข้อดีก็มีเหมือนกัน เช่น

ว่า แกสามารถผ่านผู้ชำระล้าง ที่แกเรียกว่าผู้สิงสู่ไปได้เลย โดยไม่ต้องใช้วิธียุ่งยากอย่างการเป็นเซียน อ้อ! แต่ยังมีก็ต้องฝึกให้เป็นเซียนละนะ ไม่งั้นแกจะไม่มีร่างที่จะใช้ในโลกคนเป็นได้ อีกอย่างให้เห็นผลทันทีเลยก็คือ สภาพของแกจะเปลี่ยนไปทันที ทำให้สภาพแปลกปลอมที่ทำลายโลกหลังความตายยุติลงไปด้วย และสุดท้าย ในตำแหน่งนี้แกจะได้พลังมากกว่าที่ตัวเองคาดหวังไว้ซะอีก ฮ่าๆๆ ไง...เริ่มสนใจแล้วละสิ”

“บังคับเลือกสินะครับ” เซโรคิดข้ออ้างที่จะใช้ปฏิเสธไม่ได้เลย

“นั่นแกเป็นคนพูดเองนะ” จ้าวปรโลกแสดงความเจ้าเล่ห์ออกมา รวากับจะไม่ยอมพลาดโอกาสนี้ไปเด็ดขาด

“เข้าใจแล้วครับ แต่ก่อนจะตกลง ผมมีคำถามหนึ่งที่สำคัญมาก” เซโรทำหน้าจริงจังก่อนจะถามออกไป

“ถ้าผมเป็นจ้าวปรโลกแล้ว ผมต้องกลายเป็นแบบท่านหรือเปล่าครับ” เซโรมองส่วนหัวของจ้าวปรโลกที่เป็นจอกภาพ และคิดว่าตัวเองไม่อยากจะเป็นอย่างนั้นเด็ดขาด

“ฮ่าๆๆ ไม่หรอกๆ ไม่ต้องห่วงเลย แกจะมีรูปลักษณ์แบบไหน แกสามารถกำหนดเองได้ ที่ข้ามีลักษณะเช่นนี้ เพราะมันสะดวกในหลายๆ อย่างนะ” จ้าวปรโลกหัวเราะอย่างขบขันกับปัญหาของเซโร

“เช่นนั้นแล้วก็ตกลงครับ ผมยอมรับในการเป็นจ้าวปรโลกต่อจากท่าน” เซโรตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“ดีมาก! บัดนี้เจ้าจะถูกผูกมัดด้วยกฎแห่งความตายที่ไม่อาจละเมิด จงปกครองเหล่าวิญญาณในนามราชันแห่งความตาย จงจำไว้ว่า ความตายถูกต้องที่สุด เพราะความตายยุติธรรมเสมอ น้ำตาและเลือดของเจ้าจะเหือดหาย ความหวังมีอาจเต็มเต็ม ความทุกข์สุขไม่อาจมี แต่วิญญาณเจ้าจะคงอยู่ไปชั่ววันรันดร์!”

ขณะนั้นเองความผิดปกติที่เกิดขึ้นก็ยุติลง พร้อมกับที่เซโรรู้สึกเหมือนโดนคำสาป บางสิ่งบางอย่างของเขาหายไป...ไม่ได้หายไปจริงๆ เพียงแต่ร่างกายไม่ยอมรับการมีอยู่ของมันอีกต่อไป เขายังเป็นเขาคนเดิม แต่ความรู้สึกข้างในจิตใจ

จนน่าหงุดหงิด สิ่งที่ว่าม้วนพันกลับเป็นพลังอำนาจที่เหลือล้น รวากับเพียงแค่นี้
ก็สั่งให้ใครตายก็ได้ตามใจนึก

“ซะๆๆ ที่แกรู้สึกอยู่ตอนนี้เป็นแค่เศษเสี้ยวของพลังทั้งหมดที่มี คงต้องใช้
เวลาพักใหญ่ละนะกว่าจะทำความเข้าใจมันได้ จริงสิ! ข้าจะมอบของขวัญแสดง
ความยินดีที่เข้ารับตำแหน่งให้ด้วยละกัน”

ว่าแล้วหน้าจอของจ้าวปรโลกคนเก่าก็แสดงภาพบางอย่างขึ้นมา เซโร้เห็น
แล้วถึงกับต้องขมวดคิ้ว

“เป็นไปไม่ได้ ต่อให้คิดเข้าข้างตัวเองก็เถอะ ผมก็ยังขาดไปอย่างหนึ่งอยู่ดี”
เซโร้ส่ายหน้าปฏิเสธ แต่จ้าวปรโลกคนเก่าหัวเราะขึ้นมาเบาๆ

“ใครว่าขาดกันล่ะ แกแค่ทำเป็นมองไม่เห็นเท่านั้น”

ก่อนที่เซโร้จะได้้าปากถาม จ้าวปรโลกคนเก่าก็ปิดหน้าจอลง และขยับตัว
ลุกขึ้นจากเก้าอี้

“ถึงเวลาที่ต้องไปแล้ว ช่วยปลดปล่อยข้าได้ไหม ท่านจ้าวปรโลกคนใหม่”

“ด้วยความยินดีครับ ในนามราชาแห่งความตาย ข้าขอปล่อยมือจากท่าน
จงไปสู่สู่ปลายทางที่ท่านใฝ่หา...ลาก่อนครับ” เซโร้ลุกขึ้นและโค้งคำนับ ซึ่งจ้าว
ปรโลกก็หันมาแสดงโสมิตคอนหน้ายิ้มให้ก่อนจะเดินจากไป เพียงไม่กี่ก้าวร่างของ
เขาก็สลายหายไปอย่างไร้ร่องรอย ซึ่งสิ่งนี้ก็จะเกิดขึ้นกับเซโร้เหมือนกัน ในสักวัน
หนึ่งที่ห่างไกลจากตอนนี้

“เอาใจต่อดีละ” พออยู่คนเดียวแล้ว เซโร้ก็นั่งเรียบเรียงสิ่งที่เกิดขึ้น และ
คิดถึงก้าวต่อไปที่จะเดิน

เขามองลงไปบนพื้นน้ำที่หลอมรวมกับท้องฟ้า ในตอนนี้เขาสามารถผ่านลงไป
ไปได้อย่างปลอดภัยแล้ว แต่เซโร้กลับให้ความสำคัญกับสิ่งอื่นมากกว่า

“ไวม่าที่หลังละกัน” แล้วเซโร้ก็หายตัวกลับไปยังที่ที่ทุกคนรออยู่

**พอปรากฏตัวต่อหน้าทุกคน ยังไม่ทันได้อธิบายอะไร ทุกคนก็พากันรีบ
คุกเข่าและก้มหน้าลง ไม่เว้นแม้แต่องค์จักรพรรดิ ในฐานะดวงวิญญาณที่อยู่ใน**

โลกหลังความตาย ทุกคนรู้ได้ด้วยตัวเองว่าเบื้องหน้าของตานั้นคือราชา

“ไม่ต้องทำแบบนี้กับผมก็ได้ครับ” เซโรรู้สึกแย่มากๆ แต่พอเอ่ยปากพูดเท่านั้น ยิ่งทำให้สถานการณ์สาหัสขึ้นอีก เพราะเพียงคำพูดก็มีอำนาจกดดันมหากาล จนทำให้บางคนถึงกับร่างกายจางลงและสิ้นกะพริบเหมือนพร้อมจะหายไปได้ทุกเมื่อ

“อีก! ยังไม่ชินกับพลังด้วยสิ”

เซโรปรับนับตัวเองและพยายามไม่พูดอีก เลยหันไปใช้ภาษากายแทน ซึ่งกว่าจะทำให้ทุกคนลุกขึ้นมาได้ก็เสียเวลาไปพอดู

จากนั้นก็ต้องเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นด้วยการเขียนอธิบายบนพื้น จนกว่าจะควบคุมพลังได้ระดับหนึ่ง คงยังพูดอะไรออกไปไม่ได้

“ดีเลย ถือเป็นโอกาสนี้ฝึกเป็นเขียนซะ หลักการควบคุมพลังก็ไม่ต่างกันหรอก”

พอได้ฟังความเห็นของการัด เซโรก็พยักหน้ารับทีหนึ่ง

ตอนนี้ทุกคนก็หมดหวังได้แล้ว เพราะปัญหาของเซโรได้คลี่คลายไปหมด บางคนเลยเริ่มแยกย้ายกันกลับไปหาเพื่อนฝูงคนรู้จัก ส่วนองค์จักรพรรดิทำทางผิดหวังสุดๆ เพราะลองสถานะของเซโรกลายเป็นจ้าวปรโลกไปแล้ว ตัวเขาที่อยากจะลองวัดฝีมือกับเซโรอีกสักครั้งก็หมดหวังโดยสิ้นเชิง เซโรเข้าใจความรู้สึกดี จึงให้รายชื่อคนที่เหมาะสมกับองค์จักรพรรดิไปและรับรองว่า แค่คนใดคนหนึ่งใบรายชื่อก็เต็มเต็มความต้องการขององค์จักรพรรดิได้อย่างแน่นอน ถึงบางคนจะยังมีชีวิตอยู่ก็ตาม แต่สถานที่แห่งนี้เวลาไม่มีความหมายอะไรมากนัก

ใจจริงเซโรยังอยากจะอยู่กับมายา แต่พูดไม่ได้เลยสื่อสารลำบาก แถมกลัวว่าพลังจะหลุดการควบคุมจนไปทำร้ายเธอ

เซโรเลยจะมุ่งฝึกวิถีเขียนให้สำเร็จเป็นอย่างแรก เขาลาทุกคนเป็นการชั่วคราวเพื่อไปยังโลกเส้นเวลา

พอมีพลังของนักท่องเวลาบวกกับจ้าวปรโลก เซโรก็สามารถไปได้ทุกหนทุกแห่งเพียงแค่กะพริบตาเท่านั้น โลกเส้นเวลาที่ใครและคนอื่นๆ ไปได้อย่างยาก

เย็น สำหรับเซโรเพียงแค่กระดิกนิ้วเท่านั้น

แต่สภาพของโลกเส้นเวลาที่เซโรเข้ามานั้น ผิดไปจากที่คิดและต่างไปจากที่เคยเป็น หลังจากที่ทำสงครามกับฮามาน เหล่านักท่องเวลาก็โดนสังหารจนหมดไม่เหลือแม้แต่คนเดียว มิติเวลาก็เสียหายจนแทบคงสภาพมิติพิเศษต่อไปไม่ได้แล้ว และดูเหมือนเขาจะคลาดกับฮามานเพียงแค่เสี้ยววินาที เพราะร่องรอยการฝ่ามิติยังมีหลงเหลือให้เห็น แถมยังสัมผัสพลังของฮามานได้ด้วย แต่เซโรตัดสินใจไม่ตามไป เขาต้องไม่หลงทางทำตามใจตัวเองอีก ส่วนหนึ่งก็เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถในการต่อต้านฮามานได้แน่ๆ แต่ก็เชื่อว่าเวลาของเขาจะมีไม่สิ้นสุด จึงต้องเริ่มต้นทำอะไรแล้ว

“ก่อนอื่นก็ต้องซ่อมแซมก่อนสินะ”

เซโรขัดสมาธิขึ้น โดยลอยตัวอยู่ในกระแสเวลาที่ไหลไปอย่างเกรี้ยวกราด แต่เขาควบคุมได้อย่างสมบูรณ์แบบ เลยไม่ต่างไปจากสายลมที่พัดผ่านตัวเองไป เพียงแค่ตั้งจิตทุกอย่างก็ขยับเขยื้อนตามที่คิด มิติผันตัวไปตามที่เขาต้องการ บิดตัวลงจนมีขนาดเล็กแต่ซับซ้อนขึ้น จนถ้ามีนักท่องเวลาคอนอื่นหลุดเข้ามาหวังได้หลงกระแสเวลาไปอย่างแน่นอน แต่ที่นี่มีเขาเพียงคนเดียว เลยต้องการที่จะดูแลควบคุมได้อย่างทั่วถึง จึงทำให้มันมีสภาพเป็นแบบนี้ ศูนย์กลางมีเพียงพื้นหญ้าขนาดห้าสิบตารางเมตร ลักษณะแบนราบ ราวกับกำลังต่อต้านทฤษฎีโลกกลมอยู่

เซโรทิ้งตัวนั่งลงตรงขอบด้านหนึ่ง ยืนมือออกไปสัมผัสกระแสเวลาไปด้วย เพื่อคำนวณระยะเวลาอย่างแม่นยำ เสร็จแล้วก็กลับมาตั้งสมาธิฝึกฝนวิถีแห่งเซียน โดยที่เขาก้าวเข้าสู่ระดับรับรู้แล้ว และก้าวต่อไปคือระดับขีดสุดของการตระหนักรู้ เพื่อสร้างเป็นออตตาของตัวตนที่แท้จริง หรือที่คนเป็นเซียนแล้วเรียกว่า ร่างจริง หรือ ร่างเซียน เพียงแต่ขั้นตอนนี้ของเซโรนั้นยากมาก เพราะถึงจะรับรู้ แต่ต้นกำเนิดเขาต้นเป็นความว่างเปล่าที่ไร้ตัวตน แล้วจะให้สร้างตัวตนที่ว่างเปล่าขึ้นมา นี่ มันยากย้อนขัดแย้งกันแบบคนละขั้วเลย เซโรเลยเหมือนเจอกำแพงใหญ่ที่ข้ามไปไม่ได้

ทว่านั่นเป็นก่อนหน้านี้ ตอนนี้เขากลายเป็นราชาแห่งความตายแล้ว เขา

สามารถรับรู้ได้ราวกับมีใครยื่นคำตอบที่ถูกต้องให้เสมอ และคำตอบนั้นนำเขามา
อยู่ที่นี้...ในโลกเส้นเวลา

แต่พอเริ่มจับเคล็ดบางอย่างได้ เซโรกลับหัวเราะออกมาอย่างรู้สึกสมเพช
ตัวเอง

“โอ! จะต้องเสียเวลาคิดไปทำไมเนี่ย ก็มีคนเฉลยคำตอบมาให้แล้วแท้ๆ”

เซโรบอกกับตัวเอง ก่อนจะยกมือข้างหนึ่งขึ้นมา ลักพักหนึ่งมวลความคิด
ที่ไร้ตัวตนก็เปลี่ยนให้แขนข้างนั้นกลายเป็นกระดูกที่ไร้เนื้อหนัง แต่คงสภาพได้
ไม่นานก็กลับมาเป็นมือปกติตามเดิม

“ใช้ได้เลย...ว่าแล้วเชียว ต้นกำเนิดของเรากับผู้สร้างสรรค์ต้องเหมือนกัน
อยู่แล้ว ที่เหลือก็แค่ทำความเข้าใจหลักอัตตานิให้ถ่องแท้ จากนั้นก็เข้าสู่ขอบเขต
ระดับขั้นการบรรลุ”

เซโรมีวิธีการที่สามารถเร่งความเร็วของกระแสเวลาได้ตามใจชอบด้วย
โดยที่กลับออกไป เวลาอาจจะผ่านไปเพียงแค่วันที่เท่านั้น เขาจึงทุ่มเทลงไป
ในการฝึกฝนจิตจนเข้าใจทุกอย่างของอัตตาไร้ตัวตน

กระแสเวลาไหลไปตั้งกระแสน้ำเชี่ยวกราก ขณะที่ตัวของเซโรที่นิ่งเฟื่องสมานธิ
อยู่กำลังค่อยๆ กลายสภาพไป จากแขนข้างหนึ่งที่ถูกเปลี่ยนเป็นกระดูกอย่างถาวร
ค่อยๆ เพิ่มเป็นแขนขาทั้งหมด ก่อนที่สุดท้ายเขาจะกลายเป็นโครงกระดูกอย่าง
สมบูรณ์แบบ ไม่ใช่เป็นเพียงแค่อ่อนแกลเซียมเหมือนที่เห็น แต่เป็นตัวตนที่
ว่างเปล่า ร่างเขียนของเซโรได้ปรับสภาพเข้าสู่การไร้ตัวตนโดยสมบูรณ์ ซึ่งทำให้
เขาต้องหายไปจากโลกใบนี้ ฉะนั้นจึงต้องกลับอัตตาของตัวเองให้คิดอีกอย่าง
โดยคงสภาพของตัวตนให้อยู่ในระดับต่ำที่สุดแทน โครงกระดูกที่เห็นเลยเป็น
เพียงแค่ภาพสะท้อนของจิตที่ร่างเขียนแสดงให้เห็นออกมาในรูปแบบที่เป็นรูปธรรม
ซึ่งแน่นอนว่าไม่ใช่กระดูกจริงๆ แต่เป็นแค่สิ่งเสมือน

ส่วนที่ว่าทำไมไม่ต้องเป็นโครงกระดูก อันนี้เซโรพยายามทำความเข้าใจแนว
ความคิดที่มีรากฐานมาจากผู้สร้างสรรค์ บางทีอาจจะหมายถึงการละทิ้งร่างกาย
เป็นเพียงโครงกระดูกที่ว่างเปล่าไร้ซึ่งชีวิต ไม่ได้มีตัวตนในฐานะคนเป็น แต่มี

ภาพลักษณ์ที่จับต้องไม่ได้แบบคนตาย เป็นสภาวะไร้ตัวตนแบบที่คลุมเครือ

ตอนนี้เซโรได้เข้าถึงระดับการบรรลุ ภายสภาพเป็นเขียนโดยสมบูรณ์แบบ วูบหนึ่งเซโรกลับรู้สึกเสียใจแบบแปลกๆ เพราะเขาไม่เหลือสัมผัสแบบมนุษย์อีก แล้ว ไม่มีอะไรที่เหมือนมนุษย์เลย เป็นข้อยืนยันว่าเขาได้โบกมือลาความเป็น มนุษย์ไปเรียบร้อยแล้ว

การมองเห็นของเซโร ไม่ได้เป็นการมองโดยอาศัยหลักการรับแสงแล้ว แต่ เป็นการมองโดยเข้าถึงรูปลักษณ์ที่แท้จริง เปรียบเทียบง่ายๆ ถ้ามีใครคนหนึ่งมา ยืนอยู่ต่อหน้าตอนนี้ เซโรก็จะไม่ใช่แค่เห็นสีผิว สีผิว ลักษณะเสื้อผ้า ลักษณะ ภายนอก แต่จะเห็นถึงโครงสร้างวิญญาน การไหลเวียนของพลังธรรมชาติที่ไหล เข้าไหลออกจากร่างกาย เห็นถึงอารมณ์ความรู้สึก เห็นไปถึงแก่นแท้ของตัวตน และยังมีส่วนอื่นๆ อีกมากมายที่ต้องค่อยๆ ทำความเข้าใจทีหลัง

“แปลกๆ แะ...กลับไปใช้มุมมองแบบเดิมดีกว่า”

เซโรรู้สึกเวียนหัว เพราะการมองด้วยตาเขียน ทำให้รับรู้ถึงปริมาณข้อมูล อันมหาศาล เลยหยุดการใช้ตาเขียนแล้วกลับมาใช้การมองเห็นแบบมนุษย์ทั่วไป แทน

หลังจากนั้นก็ลองทดสอบพลังของร่างเขียนอีกสองสามอย่าง โดยเฉพาะ ทักษะพิเศษที่มากับร่างเขียน ซึ่งแต่ละคนจะมีไม่เหมือนกัน แต่พอลองใช้ไปหน่อย เดียวเซโรก็เลิกทันที เพราะรู้สึกไม่ดีกับมันแบบสุดๆ ทั้งๆ ที่เป็นพลังของตัวเอง แท้ๆ

“กลับดีกว่าเรา” เซโรหุดหู่แบบสุดๆ เรียกได้ว่าจิตตกเลยก็ได้ ทั้งๆ ที่ทำ สำเร็จแท้ๆ แต่ไม่ได้มีความรู้สึกยินดีเลยแม้แต่น้อย อารมณ์เหมือนเลือกทางเดิน ชีวิตแล้วไม่ได้เป็นดังฝัน

เนื่องจากฮามานเริ่มตื่นเปิดศึกแล้ว เซโรไม่มีเวลามาทำอย่างอื่นจึงมุ่งหน้า ตรงกลับไปยังส่วนลึกของโลกหลังความตาย แต่ราวกับมายาอันใจเซโรออกเลย มาดักกรออยู่ก่อนแล้ว

“เสร็จแล้วจะกลับไปเลยใช่ไหม” มายาถามด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“อืม ขอโทษนะ ไม่ได้คุยอะไรกันเป็นเรื่องเป็นราวเลย”

“ไว้ที่หลังก็ได้ เวลาของที่นี่มันเยอะจนใช้ไม่หมดอยู่แล้ว แถมอยู่กับคุณการ์ตก็ไม่เหงาด้วย”

“ระวังจะเพี้ยนตามไปละ”

เซโรรู้ดีว่าการ์ตเป็นอย่างไรจึงอดห่วงมาอย่างไม่ได้ แต่เธอก็หัวเราะอย่างร่าเริงและเดินเข้ามาจับมือเซโรไว้

“ยังไงก็ช่วยดีกับตัวฉันอีกคนที่อยู่ห่างนั้นด้วยนะ เพราะการปลอมเป็นฉันคงจะเหนื่อยน่าดู อ่า...รีบไปเถอะ”

ว่าแล้วมายาก็ผลัดหลังของเซโรให้ก้าวไปต่อ

“อืม” เซโรพยักหน้ารับคำ ไม่ต้องมีคำเอ่ยอะไร เพราะอย่างไรเซโรก็ต้องกลับมาที่นี้อยู่ดี...ในฐานะจ้าวปรโลก

เมื่อมาถึงทางเข้าส่วนลึก เซโรก้มลงมองพื้นน้ำที่ไหลลอมรวมท้องฟ้าไว้ พร้อมกับเปลี่ยนไปใช้ร่างเซียนที่เป็นโครงกระดูก ถึงจริงๆ จะไม่จำเป็น เพราะมีอำนาจแห่งจ้าวปรโลกอยู่ แต่เซโรอยากจะทำไว้เพื่อความไม่ประมาทแบบคราวก่อน

พอผ่านพื้นน้ำเข้ามา ผู้ลึกลับก็ปรากฏตัวให้เห็นตรงตำแหน่งเดิมที่หัวไหล่ แต่ด้วยฐานะของจ้าวปรโลก ทำให้เข้าใจในทันทีว่ามันเป็นตัวอะไร เซโรเลยยื่นมือไปไถ่ลักๆ ให้มันกระโดดมาอยู่ที่มือแทน

รูปลักษณ์จากก้อนเนื้อที่มีใบหนาน้ำกัลว กลายสภาพกลับสู่ร่างจริงที่เป็นเพียงสโลมส์สีขาวสดใส ดวงตากลมๆ สีดำแวววาวจ้องมองตรงมาที่เซโร

“ทำหน้าที่ได้ดีมาก” เซโรบอกพลางใช้มืออีกข้างลูบมันไปด้วย แต่พอมาคิดว่าครั้งหนึ่งเขาเคยตายเพราะสโลมส์แบบนี้ ยิ่งทำให้หดหู่มากขึ้นกว่าเดิม ก่อนจะปล่อยมือให้มันลอยกลับขึ้นไป แปรสภาพเป็นหนึ่งเดียวกับพื้นน้ำอีกครั้ง

เมื่อกวาดตาไปรอบๆ เซโรก็ได้เห็นส่วนลึกของปรโลกอย่างเต็มตาเป็นครั้งแรก ที่แห่งนี้ต่างจากที่เคยคิดเอาไว้ เพราะมันสวยงามมากๆ ถึงจะเป็นห้วงมิติที่ว่างเปล่า แต่ก็มีส่วนแสงที่ส่องประกายเป็นละอองแสงตัดกันไปมาเหมือนถนนดวงดาว สิ่งมีชีวิตต่างๆ ในรูปแบบที่เหนือกว่าจินตนาการลอยล่องอยู่เป็นกลุ่มๆ

สิ่งที่เหมือนกับใบไม้สองใบติดกันเพิ่งลอยผ่านตัวเซโรไปกลุ่มหนึ่ง จะว่าเหมือนผีเสื้อก็คงได้ แต่ที่แน่ๆ ที่นี้ไม่มีสิ่งที่ทำให้ความรู้สึกคุกคามเลยแม้แต่น้อย สมแล้วที่เป็นเหล่าดวงวิญญาณบริสุทธิ์ที่ผ่านการชำระล้างแล้ว

น่าเสียดายที่ไม่มีเวลามากพอที่จะไปปล่อยให้ตัวเองตกลงไปในห้วงลึกของมิติแห่งนี้เรื่อยๆ แต่ไม่ได้ไร้ทิศทาง ตั้งแต่ก้าวเข้ามา เซโรก็สัมผัสถึงบางสิ่งบางอย่างขึ้นมาได้ทันที มันรอเขาอยู่ลึกลงไป การรับรู้เวลาเริ่มผิดเพี้ยนแบบเดียวกับตอนที่สัมผัสกับความตาย สิ่งรอบข้างเริ่มจางหายไป หรือบางทีพวกมันอาจจะเว้นที่ว่างไว้สำหรับสิ่งนี้โดยเฉพาะ

“เจอแล้ว แกรนอัลเทม่า”

“จากนั้น พอได้แล้วก็รีบตรงมานี้เลย จบ”

เซโรเล่าเรื่องของตัวเองให้ฟังจนจบ ส่วนคนฟังอย่างแอนนากับมายาก็ทำหน้าหลากหลายอารมณ์ สรุปคือไม่รู้จะอยู่ในอารมณ์ไหนดี ส่วนก็เซราเดินเข้ามาจับแขนเซโรไว้

“รอบหน้าพาไปด้วยนะคะ”

“เอ่อ...พาไปด้วยเนี่ย มันโลกหลังความตายนะ” เซโรก็อึ้งขึ้นมาแทน

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“ไม่เป็นไรได้ไงล่ะ” เซโรถอนหายใจ เพราะก็เซราทำอย่างกับเป็นสวนสนุก อยากจะไปก็ไปได้ตามใจชอบ

“...”

ตรงกันข้ามกับแอนนาที่ไม่รู้จะพูดอะไรดี ทั้งอยากตำหนิที่เซโรใช้วิธีเสี่ยงๆ อีกแล้ว แต่ก็เข้าใจดีว่าเธอไม่มีทางเลือกให้เลย ที่รอดมาได้ทั้งนั้นจะชมเชย ทั้งน่าดูน่า น่าดูเหมือนจะเข้าใจได้ เลยยิ้มแห้งๆ ออกมา

“ไม่เป็นไร แอนนา ฉันรู้ตัวเองดีว่าทำสิ่งที่ไม่ควรทำไป แต่ก็นะ...ตอนอยู่ที่นั่นก็โดนตำมาจนสำนึกแล้วนะ”

เซโรอ่านอารมณ์ของแอนนาออก แต่ถึงอีกฝ่ายอยากจะทำว่าเขาอีกคน มัน

ก็สมควรอยู่

“ทำได้ดีมาก” แอนนากล่าวพร้อมกับถอนใจอย่างปลงตก

“อ้าว...นี่กว่าจะระเบิดเสียงตะโกนใส่แบบทุกที” เซโร่เดาผิด

“ก็อยากอยู่ แต่คนอื่นด่าแทนฉันไปแล้วนี่ เพราะงั้นหน้าที่ฉันคือชมเซย นายแทน แต่ว่าชมได้แค่นี้ละนะ”

และเพื่อไม่ให้เซยกันเอง แอนนาเลยรีบพูดต่อไป

“แล้วไหนล่ะ แกรนอัลเทมา ฉันเห็นนายมาตัวเปล่าเลยนะ”

“ก็เก็บไว้แถวๆ นี้นะ ไว้จะใช้ค่อยหยิบออกมา เพราะจะเก็บไว้เป็นไฟต่ายที่ใช้ได้ครั้งเดียว เลยไม่อยากให้สามานเห็นจนไหวตัวซะก่อน”

“หมายความว่าถ้าเห็นก่อน มีสิทธิ์พลาดหรือ” แอนนากังวลกับความเสีงเลยอยากจจะรู้รายละเอียดเพิ่ม

“ว่าไงดีละ เอาเป็นว่ามันใช้ยาก ถ้าจะพลาดก็คือตอนที่จะใช้นั้นแหละ แต่ถ้าใช้ไปแล้วทุกอย่างก็คือจบ”

“ไม่เห็นเข้าใจเลย” ไม่ใช่แค่แอนนา แต่ทั้งก็เซโร่และมายาก็เอียงคอด้วยความสงสัยเหมือนกัน

“นั่นแหละจุดแข็งของแกรนอัลเทมา トラบิตที่อีกฝ่ายไม่เข้าใจ ก็ไม่มีทางรับมือมันได้”

พอฟังเซโร่แล้ว แอนนาก็บอกได้ยากว่า สรุปลแล้วมันดีหรือไม่ดีกันแน่ แต่จากที่เห็นเซโร่มันใจเช่นนี้ ก็คงต้องปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของเขาไป เพราะตอนนี้พวกเธอไม่มีเวลามาทดสอบอะไรกันอีกแล้ว

“โพล่หัวมาแล้ว”

เซโร่เองก็รู้ตัว จึงเหลือบสายตาไปมองสามานที่ลอยตัวอยู่เหนือพื้นดินห่างออกไป ในมือทั้งสองข้างถืออาวุธเทพที่เป็นดาบและค้อนที่ดูทรงพลัง แกรมรอบตัวก็ยังมีอาวุธเทพอีกหลายสิบชิ้นลอยวนรอบคำสั่งอยู่

“ท่าจะโจมตีเต็มอัตราศึกแน่” แอนนาล้มผัสได้เลยว่า รอบนี้สามานเตรียมทุ่มสุดตัวแล้ว

“ระวังอาวุธเทพพวกนั้นด้วยนะคะ ไม่ว่าขึ้นไหนก็ไม่สมควรไปรับการโจมตี
เลย” มายาที่จำอาวุธเทพได้เกือบหมดทุกชนิดเป็นคนบอก

“ไม่ต้องห่วง เพราะกะไว้แล้วว่าต้องมาไม่นี้ เลยให้ก็เซร่าอยู่ด้วยไง” เซโร
ฉีกยิ้มอย่างมั่นใจ ขณะที่ทุกคนทำหน้างุนงง ไม่เว้นแม้แต่ตัวก็เซร่าเอง

“เดี๋ยวฮามานมันจะรู้ว่า ถึงเวลาที่ความยิ่งใหญ่ของมันจะจบสิ้นลงแล้ว”